

Ο ΜΗΡΟΣ

700

ΗΡΟΣ

**Ο ΧΑΡΟΣ ΒΑΖΕΙ
ΤΑ ΓΕΛΙΑ**

**Ο ΧΑΡΟΣ
ΒΑΖΕΙ
ΤΑ ΓΕΛΙΑ**

**‘Ο Γιώργος στήνει
παγίδα**

Ο ΓΙΩΡΓΟΣ θα-
λάσσης, τὸ θρυλι-
κὸ Ἑλληνόπουλὸς ποὺ ἔχει ἀ-
φιερῶσει τὴ ζωὴ του στὸν ἀ-
γῶνα γιὰ τὴν ἐλευθερία τῆς
πατρίδας του καὶ ποὺ οἱ ἐχ-
θροὶ τῆς Ἑλλάδος ἔχουν ἐ-
πωνομάσει Παιδί - Φάντα-
σμα, βρῆσκει φάτσα μὲ
φάτσα μὲ τὸ θάνατο. Μεταμ-
φιεσμένο σὲ Γερμανὸ λοχα-
γὸ Γκοϋλτσεν τὸ Παιδί - Φάν-
τασμα ἔχει πάει στὸ γραφεῖο
σχεδίων τοῦ γερμανικοῦ
στρατοῦ στὴν Ἀθήνα, γιὰ νὰ
πάρῃ πίσω ἓνα πολύτιμο κρυ-
πτογραφημένο σχέδιο τῶν ἀ-
ποθηκῶν βενζίνης τοῦ συμ-
μαχικοῦ στρατοῦ τῆς Βό-
ρειας Ἀφρικής. Ἀντὶ νὰ πάρῃ
τὸ σχέδιο ὅμως, τὸ Ἑλ-

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

ληνόπουλο έχει επιφέρει ωρισμένες μεταβολές σ' αυτό ώστε αν οι Γερμανοί μπορέσουν να το διαβάσουν, να παραπλανηθούν. Έπειδή όμως φοβάται μήπως οι Γερμανοί καταλάβουν τις διορθώσεις που έχουν γίνει αποφασίζει τελικά να το πάρη και να το βάλη στην τσέπη του (*).

Και τότε ενώ ο Γιώργος, με το σχέδιο στην τσέπη του ετοιμάζεται να φύγη, λέγοντας ότι πηγαίνει να κοιμηθῇ, κουδουνίζει το τηλέφωνο. Είναι ο φρούραρχος. Και λέει στον άρχηγό του γραφείου σχεδίων τον ταγματάρχη Κρίστενμπεργκ, ότι ο Γκοϋλτσεν δὲν είναι ο Γκοϋλτσεν αλλά το Παιδί - Φάντασμα!

Ο Γιώργος ακούει αυτά που λέει ο φρούραρχος στο τηλέφωνο και θγάζει το πιστόλι του. Μά ο Κρίστενμπεργκ πιέζει κρυφά με το πόδι του ένα κουμπί και κουδούνια συναγερμού ήχουν μέσα στο κτίριο ειδοποιώντας τη γερμανική φρουρά.

— "Άφησε το πιστόλι σου Παιδί - Φάντασμα. Είσαι παγιδευμένος! Το σπίτι όπως ξέρεις, είναι γεμάτο φρουρούς. Δὲν θὰ μπορέσης να θγῆς ἀπὸ ἐδῶ μέσα ζωντανός!

— Πρὶν με πιάσουν, θὰ σέ

σκοτώσω, λέει το 'Ελληνόπουλο σαλεύοντας το πιστόλι του. Και θὰ προλάβω να καταστρέψω το έγγραφο που ἔχω πάρει!

Καθώς μιλάει, κάνει μερικά βήματα πρὸς τὰ πίσω, φτάνει στην πόρτα και την συρτώνει. Τὴν ἴδια στιγμή, γοργὰ βήματα ἀκούγονται στὸ διάδρομο. Κάποιος χτυπάει στην πόρτα.

— Κύριε ταγματάρχα, φωνάζει. Τι συμβαίνει;

— Κρίστενμπεργκ λέει ο Γιώργος, πὲς τους να φύγουν. Να μου ἀφήσουν ἀνοιχτὸ δρόμο γιὰ να μπορέσω να φύγω ἀνενοχλητός. Μόνο ἔτσι μπορεῖς να γλυτώσης, τὴ ζωὴ σου!

Ο ταγματάρχης χαμογελάει και φωνάζει:

— Τοποθετήστε φρουροὺς στην πόρτα και κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ γραφείου μου! Ὁ ἀξιωματικός που βρίσκεται ἐδῶ μέσα εἶναι πράκτωρ τοῦ ἐχθροῦ! Δὲν πρέπει να μὰς ξεφύγῃ!

Γυρίζει: ἔπειτα στὸ Γιώργο και τοῦ λέει σαρκαστικά:

— Και να με σκοτώσης, Παιδί - Φάντασμα δὲν θὰ μπορέσης να φύγης ζωντανός. Τὸ μόνο που ἔχεις να κάνεις εἶναι να παραδοθῆς και να μὰς δώσης τὸ έγγραφο που ἔχεις στην τσέπη σου! Μόνο ἔτσι θὰ γλυτώσης τουλάχιστον ἀπὸ τὰ βασανιστήρια στὰ ὁποῖα θὰ σέ υποβάλλουν!

Τὸ πρόσωπο τοῦ 'Ελληνό-

(*) Διόλεσε τὸ προηγούμενο τεῦχος, τὸ 699: «Ὁ Κατάσκοπος ἦρθε ἀπὸ τὴν Κόλαση».

πουλου φανερώνει κάποιο φόβο. Ψεύτικο φόβο βέβαια. 'Ακόμη κι' αυτή τη στιγμή, που παίζεται η ζωή του κορώνα - γράμματα, θέλει να στήση καλά την παγίδα που έχει ετοιμάσει. Λέει.

— Θά σου κάνω μιὰ πρόταση, Κρίστενμπεργκ! Θά με αφήσης να φύγω και θά σου δώσω τὸ ἔγγραφο! Δὲν ἔχω καμμιὰ ὀρεξη νὰ χάσω τὴ ζωὴ μου γιὰ ἓνα ἔγγραφο, πού, στὸ κάτω - κάτω, δὲν μπορεῖτε καὶ τόσο εὐκολὰ νὰ ἀποκρυπτογραφήσετε. "Ετσι κι' ἐσύ θά γλυτώσης κι' ἐγώ! Διαφορετικά, θά πεθάνουμε καὶ οἱ δυὸ καὶ θά χάσετε τὸ ἔγγραφο!

Σκοπὸς τοῦ Γιώργου εἶναι νὰ κάνη τοὺς Γερμανοὺς νὰ μὴν ἔχουν καμμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὴ γνησιότητα τοῦ σχεδίου καὶ νὰ πέσουν ἔτσι στὴν παγίδα.

Ὁ Κρίστενμπεργκ μένει σκεπτικός. "Επειτα λέει:

— 'Η πρότασή σου εἶναι, λογική! Πῶς ὅμως θά διατάξω τοὺς ἀντρες μου νὰ σὲ ἀφήσουν νὰ φύγης; 'Ανήκουν στὰ "Ες. "Ες πού εἶναι φανατικοὶ χιτλερικοὶ καὶ δὲν θά ὑπακούσουν.

— Ὑπάρχουν τρόποι... μουρμουρίζει ὁ Γιώργος σκεπτικός. Θά σου προτείνω κάτι. Θά ἀλλάξουμε στολὴ καὶ χαρακτηρηστικά. "Εγώ θά γίνω Κρίστενμπεργκ κι' ἐσύ Γκοὺλτσεν. Μπορῶ νὰ μεταμφιέσω μιὰ χαρὰ τὰ πρόσωπά μας. "Επειτα θά σου δώ-

σω μιὰ στὸ κεφάλι καὶ θά σὲ ρίξω ἀναίσθητο καὶ θά φύγω. Οἱ στρτιῶτες θά νομίσουν ὅτι ἐγώ εἰμαι ἐσύ καὶ δὲν θά μ' ἐμπεδίσουν.

Ὁ Γερμανὸς κουνάει τὸ κεφάλι του.

— Θά φύγης, λέει καὶ θά πάρης μαζί σου καὶ τό... σχέδιο! 'Αφοῦ θά εἶμαι ἀναίσθητος, ποῖος θά σὲ ἐμπόδισι νὰ τὸ πάρης;

— Δὲν θά τὸ πάρω. Πρῶτον, κρατῶ πάντοτε τὸ λόγο μου. Δεύτερον θά πάρης τὸ ἔγγραφο, θά τὸ κλειδώσης στὸ χρηματοκιβώτιό σου καὶ θά πετάξης τὸ κλειδί στὸν κῆπο ἀπὸ τίς γρίλλιες τοῦ παραθύρου. "Ετσι καὶ νὰ θέλω, δὲν θά μπορέσω νὰ πάρω τὸ σχέδιο! Συμφωνεῖς;

Ὁ Γερμανὸς συμφωνεῖ. ἔπειτα ἀπὸ μικρὸ δισταγμὸ. Παίρνει τὸ σχέδιο, τὸ κλειδώνει στὸ χρηματοκιβώτιο καὶ ρίχνει ἔξω τὸ κλειδί ἀπὸ τὴ γρίλια τοῦ παραθύρου φωνάζοντας στοὺς στρατιῶτες:

— Πάρτε τὸ κλειδί καὶ κρατήστε το!

Λίγη ὥρα ἀργότερα, ὁ Κρίστενμπεργκ μὲ τὴ στολὴ καὶ τὴ μορφή τοῦ Γκοὺλτσεν εἶναι ξαπλωμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα ἀναίσθητος. Ὁ Γιώργος μὲ τὴ στολὴ καὶ τὴ μορφή τοῦ Κρίστενμπεργκ, ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ λέει στοὺς στρατιῶτες πού στέκονται στὸ διάδρομο.

— Δὲν χρειάστηκα τὴ βοήθειά σας! Τὸν ἔθεσα ἐκτός

μάχης αρκετά εύκολα!

Οι στρατιώτες όρμουν στο δωμάτιο. Ο Γκόργος προχωρεί προς την έξοδο. Βγαίνει στην αυλή και λέει στους στρατιώτες που στέκονται κάτω από το παράθυρο:

— Πηγαίνετε μέσα να βοηθήσετε τους άλλους. Όλα, είναι εντάξει τώρα!

Ένα αυτοκίνητο είναι σταματημένο κοντά στην διπλή πόρτα. Μπαίνει μέσα και φωνάζει στους φρουρούς της πόρτας:

— Άνοιξε! Πρέπει να πάω στο φρουραρχείο!

Άνοίγουν. Το αυτοκίνητο βγαίνει και απομακρύνεται μέσα στη νύχτα. Το στήθος

του Έλληνόπουλου φουσκώνει από χαρά. Γλύτωσε από τὰ νύχια του χάρου και κατάφερε να αφήση στα χέρια των Γερμανών το αλλαγμένο σχέδιο. Σίγουρα οι Γερμανοί στη σκεψη και μόνον ότι τὸ Παιδί - Φάντασμα τὸ ἴδιο πήγε νὰ πάρη τὸ έγγραφο καὶ ἔπαιξε γι' αὐτὸ κορώνα - γράμματα τῇ ζωῇ του, θὰ σκεφθοῦν ὅτι εἶναι πολὺ μεγάλῃ ἡ ἀξία του καὶ θὰ πέσουν στὴν παγίδα.

Ἡ παγίδα πιάνει

ΜΙΣΗ ὥρα ἀργότερα, τὸ Ἕλληνόπουλο εἶναι τὸ σπῆτι τῶν

— Ο Γκούλτσερ είναι τὸ Παιδί - Φάντασμα, λέει ἡ φωνή.

‘Η πόρτα ανοίγει καὶ οἱ Γερμανοὶ μπαίνουν!

παιδιῶν, ὅπου οἱ φίλοι του τὸ ὑποδέχονται μὲ τρελλή χαρά. Τὸν ἀγκαλιάζουν καὶ τὸν φιλοῦν. Ὁ Χαζούλης ποὺ ἡ δύναμή του εἶναι καταπληκτική, σηκώνει τὸ Γιῶργο ψηλὰ καὶ τὸν φέρνει μερικὲς βόλτες στὸν ἄερα σὰν κούκλα.

Ὅταν τελειώνουν οἱ ἐκδηλώσεις χαρᾶς, ὁ Γιῶργος κάθεται μπροστὰ στὸ μυστικὸ ἀσύρματο καὶ συνδέεται μὲ τὸ Συμμεχικὸ Στρατηγεῖο Μέσης Ἀνατολῆς.

«Εἰμαι ἐγώ, στρατηγέ μου λέει στὸν ἀρχιστράτηγο. Ὁλα πῆγαν καλὰ».

«Πῆρες τὸ σχέδιο τῶν ἀ-

ποθηκῶν βενζίνης; ρωτᾷε ὁ ἀρχιστράτηγος μὲ ἀνσκούφι ση. Δόξα σοι ὁ Θεός!»

«Δὲν τὸ πῆρα, ἀπαντᾷ ὁ Γιῶργος. Τὸ ἄφησα στὰ χέρια τῶν Γερμανῶν...»

«Στὰ χέρια τῶν Γερμανῶν!», κάνει ὁ ἀρχιστράτηγος σαστισμένος. Μά... γιὰ τί τὸ ἔκανες αὐτὸ Παιδί - Φάντασμα; Δὲν καταλαβαίνεις ὅτι μ’ αὐτὸ βάζεις σὲ κίνδυνο τοὺς Συμμάχους; Δὲν καταλαβαίνεις ὅτι μ’ αὐτὸ τὸ κινδυνεύουμε μὲ πονώλεθρία; Δὲν ξέρεις ὅτι δὲν μπορούμε νὰ μεταφέρουμε τίς ἀποθήκες βενζίνης κι’ ὅτι οἱ Γερμανοὶ θὰ στείλουν

αεροπλάνα να τις βομβαρδίσουν και να τις καταστρέψουν; "Ετσι να αὐτοκινήτά μας και τὰ τάνκς θὰ μείνουν χωρίς βενζίνη και θὰ χάσου με τὸν πόλεμο στὴ Βόρεια Ἀφρική, ἴσως και τὴν ἴδια τὴν Εὐρώπη!"

«Οἱ Γερμανοί, λέει ὁ Γιῶργος δὲν θὰ βομβαρδίσουν τίς ἀποθήκες ἀλλὰ τὴν ἔρημο! Πρὶν τοὺς ἀφήσω τὸ σχέδιο, τὸ ἀλλάξω ἔτσι ὥστε νὰ δείχνῃ ἄλλου τὴ θέση τῶν ἀποθηκῶν βενζίνης! Μπορεῖτε μάλιστα νὰ στήσετε καρτέρι ἐκεῖ με δικά σας αεροπλάνα και ἀφοῦ ἀφήσετε τὰ γερμανικά αεροπλάνα νὰ βομβαρδίσουν καλὰ τὴν ἄμμο τῆς ἐρήμου, νὰ ἐπιτεθῇτε ἐναντίον τους και νὰ τὰ καταστρέψετε ὅλα!»

Γιὰ μερικὲς στιγμὲς ὁ ἀρχιστράτηγος δὲν ἀπαντᾷ. Ἐπειτα, λέει με φωνὴ γεμάτη θαυμασμό.

«Παιδί μου! Εἶσαι καταπληκτικός! Τὸ μυαλό σου λειτουργεῖ με τὸ δικό του τρόπο, ἕναν τρόπο ποὺ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ προβλέψῃ! Οἱ Γερμανοὶ βρῆκαν τὸ μυστήριό τους! Θὰ δώσω τίς διαταγὲς παιδί μου!...»

... Τὴν ἴδια ὥρα, ὁ φρούραρχος, τῶν γερμανικῶν στρατευμάτων πηγαίνοντάς του μέσα στὸ γραφεῖο τοῦ Κρίστενμπεργκ ἔξω φρενῶν. Δίπλα του στέκεται ὁ ἀληθινὸς Γκοϋλτσεν σὲ κακὰ χάλια. Στὴν πολυθρόνα τοῦ γραφείου εἶναι καθισμένος ὁ

Κρίστενμπεργκ. Τὸ πρόσωπό του ποὺ εἶναι καθαρισμένο ἀπὸ τὰ κραγιόνα μὲ τὰ ὁποῖα τὸ εἶχε μεταμφιέσει ὁ Γιῶργος, εἶναι κατακόκκινο ἀπὸ λύσσα γι' αὐτὸ ποὺ ἔπαθε και ἀπὸ ντροπὴ. Μόλις τώρα ἔχει συνέλθει ἀπὸ τὴν λιποθυμία και δὲν ἔχει προλάβει νὰ προσφέρῃ λέξη γιατί ὁ φρούραρχος μιλάει διαρκῶς:

— Ἡ ἀνικανότης σου ταγματάρχα Κρίστενμπεργκ, εἶναι ἀπίστευτη! Εἶχες στὰ χέρια σου τὸ Παιδί - Φάντασμα και τὸ ἀφήσες νὰ σοῦ ξεφύγῃ! Καὶ ἴσως πῆρε μαζί του τὸ ἔγγραφο ποὺ τόσο προσπαθεῖ νὰ πάρῃ τὸ Συμμαχικὸ Στρατηγεῖο! Χάσαμε μιὰ μεγάλη εὐκαιρία νὰ πιᾶσουμε τὸ Παιδί - Φάντασμα και νὰ μάθουμε ποὺ ἦταν τὸ ἔγγραφο ποὺ θέλει νὰ πάρῃ πίσω τὸ Συμμαχικὸ Στρατηγεῖο! Θά...

— Τὸ ἔγγραφο τὸ ἔχω κύριε φρούραρχε!, λέει ὁ Κρίστενμπεργκ κοτὰφερα νὰ τοῦ τὸ ἀρπάξω πρὶν μὲ ρίξῃ ἀμαίσθητο, νὰ τὸ κλειδῶσω στὸ χρηματοκιβώτιο και νὰ πετάξω τὸ κλειδί ἔξω, ἀπὸ τὴ γρίλια τοῦ παραθύρου!

— Καὶ δὲν μιλάς τόσην ὥρα; φωνάζει ὁ φρούραρχος. Τὸ κλειδί! Ποῦ εἶναι τὸ κλειδί;

— Τὸχουν ο' στρατιῶτες! Βρίσκουν τὸ κλειδί, ἀνοίγουν τὸ χρηματοκιβώτιο και βγάζουν τὸ σχέδιο. Ὁ Γκοϋλτσεν ποὺ εἶναι εἰδικὸς στίς

ἀποκρυπτογραφήσεις, κάθε-
ται ἀμέσως σ' ἕνα τραπέζι
καὶ ἀρχίζει τὴ δουλειά. Κα-
τὰ τὰ μεσάνυχτα, σηκώνεται
ἀπὸ τὴ δουλειά του μ' ἕνα
χαμόγελο θριάμβου στὸ πρό-
σωπο.

— Τὸ ἀποκρυπτογράφησα,
λέει. Αὐτὸ ἐδῶ εἶναι τὸ σχέ-
διο τῶν ἀποθηκῶν βενζίνης
τῶν Συμμάχων στὴ Βόρεια
Ἀφρική! Δείχνει τὴν ἀκρι-
βῆ τοποθεσία τους!

Ὁ φρούραρχος γουρλώνει
τὰ μάτια του.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ πιὸ πολύ-
τιμη πληροφορία ποὺ μπορεῖ
νὰ ὑπάρξῃ. Τώρα καταλα-
βαίνω γιατί τὸ Συμμαχικὸ
Στρατηγεῖο κατέβαλε τόσες
προσπάθειες νὰ πάρῃ πίσω
τὸ σχέδιο πρὶν ἀποκρυπτο-
γραφηθῇ! Οἱ ἀποθηκὲς βεν-
ζίνης δὲν μποροῦν νὰ μετα-
φερθοῦν ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου θρί-
σκονται παρὰ μόνο ἂν περά-
σουν ἐβδομάδες καὶ μῆνες.
Καὶ σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστη-
μα θὰ εἶναι στὴ διάθεση τῶν
ἀεροπλάνων μας! Δόσε μου
τὴν ἀκριβῆ τοποθεσία τους,
Γκοῦλτσερ!

Ὁ Γκοῦλτσερ σημειώνει
τὴν τοποθεσία σ' ἕνα χαρτί
καὶ τοῦ τὸ δίνει. Ὁ φρούραρ-
χος σηκώνει τὸ ἀκουστικὸ
τοῦ τηλεφώνου καὶ συνθέτει
ἕναν ἀριθμὸ. Παίρνει τὸν δι-
οικητὴ τῶν γερμανικῶν στρα-
τευμάτων τῆς Ἑλλάδος. Τοῦ
ἐξηγεῖ αὐτὸ ποὺ συνέβη καὶ
τοῦ λέει.

— Πρέπει νὰ εἰδοποιήσου-

με τὸ Βερολῖνο. Νὰ στείλουν
ἀεροπορικές ἐνισχύσεις στὴ
Βόρεια Ἀφρική γιὰ νὰ βομ-
βαρδίσουν καὶ νὰ κάψουν
τις ἀποθηκὲς βενζίνης τοῦ
ἐχθροῦ! Τὸ κτύπημα θὰ εἴ-
ναι μεγάλο!

— Ποιὸς κατῶρθωσε νὰ πά-
ρῃ αὐτὴ τὴν πληροφορία;
ρωτᾷ ὁ διοικητής.

— Ὁ... ὁ ταγματάρχης
Κρίστενμπεργκ, ἀπαντᾷ ὁ
φρούραρχος διστακτικά. Εἶ-
χε ταυτόχρονα τὸ Παιδί —
Φάντασμα σὰ χέρια του καὶ
τοῦ ξέφυγε. ἀλλά...

— Δὲν πειράζει!, λέει ὁ
διοικητής. Ἡ πληροφορία
ποὺ μᾶς ἐξασφάλισε εἶναι
τόσο σημαντικὴ ὥστε τοῦ
συγχωροῦνται ὅλα. Πῆτε του
ὅτι προδιβάζεται ἀπὸ αὐτὴ
τὴ στιγμή!

Δυὸ μέρες ἀργότερα, στὸ
γραφεῖο τοῦ διοικητοῦ τῶν
γερμανικῶν στρατευμάτων
κατοχῆς τῆς Ἑλλάδος, ὁ δι-
οικητὴς πηγαινοέρχεται τα-
ραγμένος μὲ τὸ πρόσωπο κα-
τακόκκινο ἀπὸ θυμὸ, μὲ τὰ
χεῖλιά σφιγμένα ἀπὸ λύσσα.
Μπροστὰ του ὁ Κρίστεν-
μπεργκ ποὺ φορεῖ τώρα στο-
λὴ ἀντισυνταγματάρχης στέ-
κεται χλωμός, τρέμοντας ἐ-
λαφρά. Ὁ διοικητὴς οὐρλιά-
ζει.

— Θὰ περάσης ἀπὸ στρα-
τοδικεῖο Κρίστενμπεργκ, ἀ-
πὸ στρατοδικεῖο! Θὰ σοῦ ξη-
λώσουν τὰ ἄστρα ποὺ ἔχεις
στοὺς ὤμους σου καὶ νὰ λο-
γίζεσαι τυχερὸς ἂν δὲν σὲ

τουφεκίσουν! Τὸ σχέδιο ἐκεῖ νο πού λές ὅτι πῆρες ἀπὸ τὸ Παιδί - Φάντασμα ἦταν πλαστό! Ἦταν μιά παγίδα, ξέρεις τί συνέβη; Τὰ ἀεροπλάνα μας, ἑκατοντάδες ἀεροπλάνα πῆγαν καὶ βομβάρδισαν μὲ χιλιάδες θάμβες τὸ σημεῖο ὅπου τὸ σχέδιο ἔλεγε πὼς ἦσαν οἱ ἀποθήκες τῆς βενζίνης! Μὰ δὲν ὑπῆρχαν! Ἐρρίξαν χιλιάδες θάμβες στὴ ἄμμο τῆς ἐρήμου! Καὶ τὸ χειρότερο ὁ ἐχθρὸς μᾶς περιμένε μὲ ἑκατοντάδες καταιδωκτικὰ ἀεροπλάνα ποὺ ἔβαλαν στὸ κυνήγι τὰ βομβαρδιστικά μας μετὰ τὸν βομβαρδισμό καὶ τὰ σακάτεψαν! Χάσαμε τετρακόσια

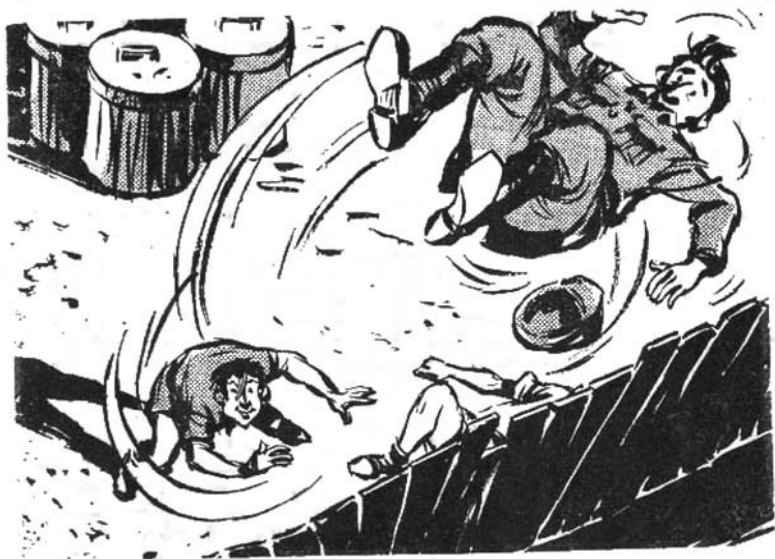
πενήντα βομβαρδιστικά ἀεροπλάνα! Ἡ ἀεροπορία μας ὑπέστη τὸ πιὸ τρομερὸ χτύπημα ὅλου τοῦ πολέμου μέχρι σήμερα! Ἐτοίμασε τὰ πράγματά σου! Σὲ θέλει ὁ Χίτλερ στὸ Βερολίνο! Θὰ εἶσαι τυχερὸς ἂν δὲν σὲ ἐκτελέσουν...

Τὸ φίδι

ΤΑ ΕΞΗ Ἑλληνόπουλα ποὺ ἔχουν ἀφιερώσει τὴ ζωὴ τους σὶν ἀγῶνα γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση τῆς πατρίδας τους, εἶναι συγκεντρωμένα μέσα σ' ἓνα δωματίο τοῦ σπιτιοῦ τους γύ

Τὸ πιστόλι εἶναι στραμμένο πρὸς τὸ κεφάλι τοῦ Γιώργου!

Και τότε ο Γερμανός ταξιδεύει στον αέρα!

ρω από το τραπέζι. Πάνω στο τραπέζι είναι ένα κουτί, καλά τυλιγμένο με λασδόχαρτο και σφραγισμένο. Ο Μπόμπιρας λέει χαμογελώντας:

— 'Επιτέλους! Είχα παρακαλέσει πριν από καιρό τον αρχιστράτηγο να μου στείλει μερικά σπάνια πράγματα που δεν μπορεί κανείς να τα βρή εύκολα όχι στην 'Αθήνα, αλλά ούτε στο Λονδίνο και τη Νέα 'Υόρκη! Και μου τ'άστειλε τώρα μέσα σ' αυτό το κουτί!

— Τι είναι αυτά, Μπόμπιρα; ρωτάει ο Σπίθας με μιὰ λάμπση στ' μάτια. Μεζεδάκια ή κάτι παρόμοιο;

— Όχι, κάνει ο Μπόμπιρας γελώντας. Είναι διάφορα εργαλεία και εξαρτήματα, που είναι απαραίτητα, για τις έπιστημονικές έρευνές μου! 'Ας ανοίξουμε το κουτί!

Και το μικρό σοφό αγόρι, που έχει μεγαλοφυές έφευρετικό μυαλό, άπλώνει το χέρι του για να πάρη το κουτί και να το ανοίξη. Μά τον προλαβαίνει ο Χαζούλης κι αυτό σώζει τη ζωή του Μπόμπιρα από σίγουρο θάνατο!

— Θα το ανοίξω εγώ για σένα Μπόμπιρα!, λέει το χαζό παιδί. Μη κουράζεσαι!

Σικίζει το λασδόχαρτο και

σπάζει τη σφραγίδα. "Ενα μετάλλινο κουτί αποκαλύπτειται. "Ενα κουτί που έχει μερικές τρυπούλες στο σκέπασμά του. 'Ο Χαζούλης τραβάει το σκέπασμα και το σηκώνει.

'Αμέσως τὰ μάτια τῶν παιδιῶν γύρω γεμίζουν τρόμο. Μέσα στο κουτί υπάρχουν πραγματικά μερικά εργαλεία και κάτι λεπτά εξαρτήματα μηχανῶν. 'Ανάμεσά τους ὅμως ὑπάρχει καὶ ἓνα... φίδι!

'Ο Γιῶργος τὸ ἀναγνωρίζει ἀμέσως. Εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ φαρμακερὰ φίδια τῆς Αἰγύπτου! Κάποιος ποὺ ἤξερε ὅτι τὸ κουτί αὐτὸ θὰ ταξίδευε γιὰ τὴν 'Αθήνα καὶ θὰ ἔφτανε στὰ χέρια τοῦ Παιδιοῦ - Φάντασμα, ἔβαλε τὸ φίδι αὐτὸ μέσα στο κουτί γιὰ νὰ στεῖλῃ μὲ τὸ δηλητηριό του τὸ 'Ελληνόπουλο εἰς τὸν ἄλλο κόσμο! Στὸ Συμμαχικὸ Στρατηγεῖο ὑπάρχει ἓνας πράκτωρ τοῦ ἐχθροῦ!

Αὐτὲς τίς σκέψεις τίς κάνει ὁ Γιῶργος ἀστραπιαῖα. Ταυτόχρονα τραβάει τὸ πιστόλι του. Τὸ Παιδί - Φάντασμα εἶναι ἀπὸ τοὺς πιὸ γρήγορους καὶ πιὸ καλοὺς σκοπευτὲς τοῦ κόσμου. Εἶναι εὐκολο γι' αὐτὸν νὰ τρυπήσῃ μὲ μιὰ σφαῖρα τὸ κεφάλι τοῦ φιδιοῦ, πρὶν αὐτὸ χαρίσῃ τὸ θάνατο. Μὰ δὲν προλαβαίνει.

'Ο Χαζούλης μ' ἓνα χαζὸ χαμόγελο στὸ χαζὸ πρόσωπό του, ἔχει κιόλας ἀπλώσει

τὸ χέρι του κι' ἔχει ἀρπάξει τὸ φίδι ἀπὸ τὴν οὐρὰ λέγοντας.

— Σπίθα, μήπως τρώγεται γιὰ νὰ σοῦ τῇ τηγανίσω;

— Χαζούλη, φωνάζει ὁ Γιῶργος ἐνῶ τὰ ἄλλα παιδιὰ τραβιοῦνται πίσω μὲ τρόμο. Πέταξέ το! Θὰ σὲ δαγκώσῃ. Θά...

Τὸ φίδι ἀφήνοντας ἓνα ἀπαίσιο σφύριγμα ἀνορθώνει τὸ κεφάλι του καὶ μὲ τὸ στόμα του ἀνοιχτό, εἶναι ἑτοιμὸ νὰ ἐπιτεθῇ καὶ νὰ δαγκώσῃ τὸν Χαζούλη. Τὸ χαζὸ παιδί λέει:

— "Ήσυχα, κακὸ φιδάκι. "Ήσυχα! Μὴ φοβάσαι! Δὲν θέλει νὰ σὲ φάῃ ὁ Σπίθας! 'Ο Σπίθας δὲν τρώει φίδια. Τρῶς φίδια, Σπίθα;

— "Ὁ... ὀχι!, κάνει ὁ Σπίθας τρέμοντας. Πέ... πέταξέ το, Χαζούλη! Μανούλα μου! Θά... θὰ σὲ δαγκώσῃ!

— Τὸ φιδάκι αὐτὸ ἔχει μικρὰ δοντάκια, λέει μὲ ἀπάθεια ὁ Χαζούλης. Καὶ νὰ μὲ δαγκώσῃ, τὸ πολὺ - πολὺ νὰ σπᾶσῃ τὰ δόντια του! Τ' ἀκούς φιδάκι; "Α! Κακὸ φιδάκι μὲ δαγκώσες!

Πραγματικά, τὸ φίδι τινάζει πρὸς τὰ ἔμπρὸς τὸ κεφάλι του σὰν βολίδα καὶ καρφώνει τὰ δόντια του στὸ ἓνα δάχτυλο τοῦ Χαζούλη. Κρέμεται ἔτσι μὲ τὰ δόντια του καρφωμένα. Γύρω τ' ἄλλα παιδιὰ ἀφήνουν μιὰ κραυγὴ τρόμου.

— Κακὸ φιδάκι, λέει πάλι

ὁ Χαζούλης. Μὲ δάγκωσες, ἔ; Δὲν ἔκανες καλὰ! Ἐγὼ δὲν ἤθελα τὸ κακὸ σου! Δὲν...

Τὴ φωνὴ τοῦ τὴν πνίγει μιὰ ἄροντή. Εἶναι τὸ πιστόλι τοῦ Γιώργου ποὺ φτύνει φωτιά καὶ ἀτσάλι. Ἡ σφαῖρα τρυπάει τὸ κορμὶ τοῦ φιδισοῦ, κοντὰ στὸ κεφάλι του καὶ καρφώνεται στὸν τοῖχο ἀπέναντι! Τὸ φίδι, νεκρὸ, πέφτει στὸ πάτωμα.

— Γιώργο, κάνει ὁ Χαζούλης μὲ παράπονο καὶ λύπη. Γιατὶ τὸ σκότωσες τὸ καημένο τὸ φιδάκι; Τί σου ἔκανε; Ἐπειδὴ μὲ δάγκωσε λιγάκι; Τὸ σκυλάκι τοῦ Σπίθα, τὸ Σπιθάκι, τὸ σκοτώνετε ὅταν δαγκώνη; Γιώργο, εἶσαι κακός!

Ἡ Κατερίνα φωνάζει:

— Γρήγορα! Ἕνα γιατρό. Νὰ φωνάξουμε ἕνα γιατρό πρὶν τὸ δηλητήριο κυκλοφορήσῃ στὸ σῶμα τοῦ Χαζούλη! Γιώργο!

Μὰ ὁ Γιώργος δὲν κουνιέται. Στέκεται ἀκίνητος καὶ κυττάζει τὸ Χαζούλη μὲ παράξενη ἔκφραση στὰ μάτια. Πηγαίνει κοντὰ του καὶ λέει.

— Χαζούλη, μὲ βλέπεις;

— Ἐ; κάνει ὁ Χαζούλης χαζὰ. Ἄν σὲ βλέπω; Καὶ θέθαινα σὲ βλέπω! Γιατὶ νὰ μὴ σὲ βλέπω Γιώργο;

— Κάνε μερικὰ θήματα πρὸς τὸ θάθος τοῦ δωματίου!

— Ἐ; κάνει ὁ Χαζούλης ἀκόμα πὺθ χαζὰ. Μερικὰ θή

ματα; Καλὰ, Γιώργο, ἀφοῦ τὸ θέλεις!

Κάνει μερικὰ θήματα καὶ σταματᾷ. Ὁ Γιώργος ρωτάει:

— Μήπως νοιώθεις ζαλάδες;

— Δὲν νοιώθω ζαλάδες! Νοιώθω μόνο λύπη γιὰ τὸ καημένο τὸ φιδάκι! Γιατὶ τὸ σκότωσες Γιώργο;

— Πρόκειται γιὰ μιὰ καταπληκτικὴ περίπτωση παιδιὰ, λέει ὁ Γιώργος. Τὰ φιδία αὐτὰ ἔχουν τόσο δυνατὸ δηλητήριο ὥστε ὁ ἄνθρωπος ποὺ θὰ τὸν δαγκώσουν πεθαίνει μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα! Κι' ὅμως ὁ Χαζούλης εἶναι ζωντανός! Αὐτὸ μόνο ἔνα πρᾶγμα μπορεῖ νὰ συμβαίνει!

— Ξέρω, λέει ὁ Μπόμπιρας ἔχω διαβάσει κάτι σχετικὸ σ' ἕνα ἐπιστημονικὸ βιβλίο. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ δὲν τοὺς πιάνει τὸ δηλητήριο. Εἶναι πολὺ σπάνιοι οἱ ἄνθρωποι αὐτοί. Ἕνας σὲ κάθε ἑκατομμύριο ἀνθρώπους. Φαίνεται ὅτι ὁ Χαζούλης εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς σπάνιους αὐτοὺς ἀνθρώπους. Εἶχε φιδία στὸ χωριὸ σου Χαζούλη ὅταν ἔμενες ἐκεῖ;

— Οὐουουου! Πολλὰ φιδία! Τάπιανα μὲ τὸ χέρι καὶ μερικὰ, τὰ πιὸ κακὰ, μὲ δάγκωναν!

— Σκορπιοὺς εἶχε;

— Ἀμέ! Πολλοὺς. Μερικοὶ μὲ τσιμπούσαν, ἀλλὰ ἔσπαζαν τὸ κεντρί τους!

Ο Χάρος

ΤΗΝ ΙΔΙΑ στιγμή, ένα συνθηματικό σφύριγμα ακούγεται από το διπλανό δωμάτιο, σημάδι ότι το Συμμαχικό Στρατηγείο θέλει να μεταδώσει κάποιον επείγον μήνυμα εις το Παιδί - Φάντασμα. Ο Γιώργος περνά στο άλλο δωμάτιο ακολουθούμενος από τους φίλους του. Πιέζει μια αδιόρατη προεξοχή του τοίχου και ένα κομμάτι του τοίχου αναδιπλώνεται αποκαλύπτοντας μια κρύπτη, όπου είναι τοποθετημένη μια μικρή αλλά πολύ ισχυρή συσκευή ασυρμάτου.

Το Παιδί - Φάντασμα γυρίζει ένα διακόπτη, ρυθμίζει τη συσκευή στο μυστικό μήκος κύματος του Συμμαχικού Στρατηγείου και λέει:

«Εδώ το Παιδί - Φάντασμα! Ακούω!»

«Παιδί μου, λέει με ταραχή ή φωνή του αρχιστράτηγου. Είσαι ζωντανός! Δόξα τω Θεώ! Πήρες ένα κουτί που έστειλα στον Μπόμπιρα δεν είναι έτσι; Μην το άνοι-

ξετε! Περιέχει...»

«Ένα δηλητηριώδες φίδι!, συμπληρώνει ο Γιώργος. Το άνοιξαμε κιόλας!»

«Θεέ μου! Δαγκώσε κανένα;»

— «Ναί. Τον Χαζούλη!»

«Α! Το καημένο το παιδί!»

«Δεν έπαθε τίποτε στρατηγέ μου!»

Και ο Γιώργος του εξηγεί αυτό που συνέβη. Έπειτα, ρωτάει:

«Πώς ξέρατε για το φίδι;»

«Πιάσαμε τον άνθρωπο που το έβαλε στο κουτί! Ήταν ένας πράκτωρ του έχθρου. Τον πιάσαμε για άλλη αίτια και αυτός, όταν κατάλαβε ότι κινδύνευε να καταδικαστεί σε θάνατο, μίλησε και τὰ εἶπε ὅλα, με τὴν ἐλπίδα νὰ γλυτώσει. Έτσι εἶπε καὶ γιὰ τὸ φίδι! Δὲν φαντάζεσαι τὴν ἀγωνία μου ὥσπου νὰ συνδεθῶ μαζί σου καὶ ἀκούσω τὴ φωνή σου!...»

«Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον στρατηγέ μου, μουρμουρῶζει ὁ Γιώργος συγκινημένος. Πραγματικά, περάσα με σοβαρό κίνδυνο μ' ἐκεῖνο τὸ φίδι!»

«Άκουσέ με τώρα, παιδί μου, λέει ὁ ἀρχιστράτηγος. Ὁ πράκτωρ τοῦ ἐχθροῦ ποὺ πιάσαμε μᾶς ἀποκάλυψε πολὺ ἐνδιαφέροντα πράγματα. Ἀπὸ αὐτὰ ἓνα σὲ ἐνδιαφέρει ἐμένα καὶ τοὺς Ἕλληνες πατριῶτες. Ὁ Χάρος βρίσκεται στὴν Ἀθήνα!»

«Ὁ χάρος βρίσκεται στὴν

Ἀθήνα ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἄρχισε ὁ πόλεμος καὶ ἀκόμη πρὶ πολλὸ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ Ἑλλάς ὑποδουλώθηκε εἰς τοὺς φασίστες καὶ τοὺς χιτλερικοὺς!»

«Δὲν ἐννοῶ αὐτό, Παιδί - φάντασμα, λέει ὁ ἀρχιστράτηγος. Ἐννοῶ τὸν Χάρο, τὸν αἱματοβαμμένο πράκτορα, τοῦ Χίτλερ!»

Ὁ Γιώργος μένει γιὰ μερικές στιγμὲς μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό. Ξέρει τώρα τι θέλει νὰ πῇ ὁ ἀρχιστράτηγος καὶ γιὰ ποῖον μιλᾷ. Ὁ Χάρος εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς πρὶ μακιακούς ὁπαδούς τοῦ Χίτλερ. Ἐχει βσθμὸ ταξίάρχου καὶ ἀνῆκει στὰ Ἔς - Ἔς. Ὁ Χάρος εἶναι γνωστὸς σ' ὅλη τὴν Εὐρώπῃ γιὰ τὰ φοβερά ἐγκλήματα ποὺ ἔχει διαπράξει ἐναντίον τῶν πατριωτικῶν ὁργανώσεων τῆς Πολωνίας! Χιλιάδες Πολωνοὶ πατριῶτες ἔχουν περάσει ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ ἀπὸ αὐτοὺς οἱ μισοὶ ἔχουν πεθάνει δολοφονημένοι μὲ βασανιστήρια καὶ οἱ ἄλλοι μισοὶ ἔχουν μείνει σακάτηδες σ' ὅλη τὴ ζωὴ τους! Καὶ τώρα ὁ Χίτλερ ἔχει στείλει τὸν Χάρο στὴν Ἀθήνα. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὁ Χάρος ἀφοῦ χόρτασε μὲ Πολωνικὸ αἷμα, ἔρχεται νὰ χορτάσῃ καὶ μὲ ἑλληνικόν.

«Εὐχαριστῶ στρατηγέ μου γιὰ τὴν πληροφῶριαν, λέει ὁ Γιώργος. Θὰ πάρουμε τὰ μέτρα μας!»

Ξαναβάζει τὸν ἀσύρματο

στὴν κρύπτη του καὶ τὴν κλείνει. Γυρίζει στὸ ἄλλο δωμάτιο. Οἱ φίλοι του τὸν ἀκολουθοῦν μουδιασμένοι. Ἐχουν ἀκούσει κι' αὐτοὶ τὰ λόγια τοῦ ἀρχιστρατήγου καὶ ξέρουν ποῖος εἶναι ὁ Χάρος. Μόνο ὁ Χαζούλης δὲν ἔχει ἰδέαν περὶ τίνος πρόκειται καὶ λέει:

— Παιδιά! Θὰ πάω νὰ θάψω τὸ καημένο τὸ φιδάκι καὶ ... Ἄ! Τί εἶναι αὐτό; Μιά γάτα!

— Μιά γάτα!, λέει καὶ μιὰ ἄλλη φωνὴ κάπως θραχυνή.

Εἶναι ὁ παπαγάλος τοῦ Μπαμπιρα, ὁ Καπούτ, τὸ πουλὶ μὲ τὴν ἀνθρώπινη λαλιά. Πραγματικὰ, πάνω στὸ πρεθάξι τοῦ παρὰθύρου, στέκεται μιὰ γάτα!

Σὰν νὰ τὸ καταλαβαίνει αὐτό, τὸ Σπιθάκι, τὸ σκυλάκι τοῦ Σπίθα, ἀρχίζει νὰ γαβγίζει μὲ μανίαν. Μὰ ἡ γάτα, ἀπόρητη, πηδάει μέσα στὸ δωμάτιο, ἀρπάζει κάτι ἀστραπιαῖα, ξαναπηδάει στὸ παράθυρο, πρὶν προλάβῃ νὰ τὴν ἀρπάξῃ τὸ Σπιθάκι, καὶ χάνεται. Στὸ στόμα της κρατᾷ τὸ ... φιδάκι!

— Παλ'όγαπ'α!, φωνάζει ὁ Χαζούλης σαλεύοντας τὴν γροθιά του πρὸς τὸ παράθυρο. Θὰ τὸ φάῃ τὸ καημένο τὸ φιδάκι!

— Θὰ τὸ φάῃ τὸ καημένο τὸ φιδάκι, λέει καὶ ὁ Καπούτ. Χά, χά, χά!

Ὁ Χαζούλης γυρίζει, κυτᾷ τὸ πουλὶ κι' ἐπειτα βά-

ζει κι' αὐτὸς τὰ γέλια.

— Χά χά, χά! Χό χό, χό! Χί χί χί!

— "Ήσυχα Χαζούλη, λέει ὁ Γιώργος. Θέλω νὰ σὰς πῶ κάτι. Παιδιά, φαίνεται ὅτι σκληρὲς μέρες θ' ἀρχίσουν γιὰ τοὺς "Ἑλληνες πατριῶτες. Αὐτὸς ὁ Χάρος θὰ θασανίσῃ καὶ θὰ σκοτώσῃ πολλοὺς ἀπὸ μᾶς!

— Εἶναι... κακός; ρωτᾷ χαζὰ ὁ Χαζούλης.

— Πολὺ κακός!, ἀπαντᾷ ὁ Γιώργος. Τοῦ ἀρέσει νὰ θασανίσῃ καὶ νὰ σκοτώνῃ!

— Ἀκόμη καὶ μικρὰ παιδιά; ρωτᾷ ὁ Χαζούλης.

— Ἀκόμη καὶ μικρὰ παιδιά!

— "Ἄν τὸν πιάσω θὰ τὸν δείρω, δηλώνει τὸ χαζὸ παιδί. Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ θασανίσῃ κανεὶς καὶ νὰ σκοτώνῃ μικρὰ παιδιά.

— Πρέπει νὰ κινηθοῦμε ἀμέσως παιδιά συνεχίζει ὁ Γιώργος. Πρέπει νὰ τὸν προλάβουμε! Πρέπει νὰ δράσουμε πρὶν ἀπὸ αὐτὸν καὶ νὰ τὸν ἐξουδετερώσουμε πρὶν ἀρχίσῃ τὰ ἐγκλήματά του! Θὰ δώσω ἀμέσως σ' ὅλα τὰ μέλη τῆς ὁργανώσεώς μας τὴ διαταγή: νὰ τεθῇ ἐκτὸς μάχης ὁ Χάρος!

Πραγματικά, λίγη ὥρα ἀργότερα, ὅλα τὰ μέλη τῆς πατριωτικῆς ὁργανώσεως ἔχουν πάρει τὴ διαταγή.

«Ἐγκαταλείψατε κάθε ἀλλοδαπή δουλειὰ καὶ ἐπιδιώξτε νὰ θρῆτε καὶ νὰ αἰχμαλωτίσετε ἢ νὰ ἐξοντώσετε, στὴν ἀ-

νάγκη, τὸν πράκτορα τοῦ Χίτλερ Χάρο! "Οποῖος μαθαίνει κάτι νέο γι' αὐτόν, νὰ τὸ τηλεφωνῇ ἀμέσως στὸ Παιδί - Φάντασμα!»

Ὁ μυστηριώδης ἄγνωστος

ΕΙΚΟΣΙ τέσσερις ὥρες ἀργότερα, ὁ Γιώργος ἔχει συγκεντρώσει μὲ τὴ βοήθεια τῶν μελῶν τῆς ὁργανώσεώς του πολλὰ πληροφορίες γιὰ τὸν ταξίαρχο Χάρο, τὸν φοβερὸ αἰμοθύρο πράκτορα τοῦ Χίτλερ. Ξέρει ὅτι ὁ Χάρος μένει σὲ μιὰ βίλλα στὸ Μαρούσι καὶ ὅτι κάθε μέρα κατεβαίνει στὴν Ἀθήνα μὲ ἕνα δικό του αὐτοκίνητο ποὺ τὸ ὀδηγεῖ ὁ ἴδιος. Ξέρει ὅτι ἡ βίλλα δὲν φρουρεῖται ἀπὸ στρατιῶτες. Προστατεύεται ὅμως ἀπὸ ἕνα εἰδικὸ ἀντιδιαρρηκτικὸ σύστημα καὶ ἀπὸ ἀγκυλωτὰ συρματοπλέγματα ἀπὸ τὰ ὁποῖα περνᾷ ρεῦμα ὕψους τάσεως ποὺ μπορεῖ νὰ καρβουνιάσῃ σ' ἕνα δευτερόλεπτο ὅποιον τὸ ἀγγίξῃ! Ξέρει ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ διακόψῃ

κανείς τὸ ρεῦμα κάνοντας βραχυκύκλωμα γιατί ὁ Χάρος, ἔμπειρος σὲ τέτοια πράγματα ἔχει δώσει παροχές ρεύματος στὰ συρματοπλέγματα ἀπὸ πολλές μεριές. Ξέρει τέλος ὁ Γιώργος ὅτι τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Χάρου εἶναι θωρακισμένο. Τὰ τζάμια του καὶ τὸ ἀμάξωμά του δὲν τὰ τρυποῦν οἱ σφαῖρες! Καὶ οἱ χειροβομβίδες δὲν μποροῦν νὰ κάνουν τίποτε περισσότερο ἀπὸ τὸ νὰ σκάσουν τὰ λάστιχα τοῦ αὐτοκινήτου!

Σὲ δύο μόνο σημεῖα μπορεῖ κανεὶς νὰ χτυπήσῃ μὲ πιθανότητες ἐπιτυχίας τὸν φοβερὸ βασανιστὴ καὶ δολοφόνο: Τὴ στιγμή πού θγαίνει ἀπὸ τὸ σπῆτι του καὶ ξανακλείνει τὴν αὐλόπορτα πίσω του καὶ τὴ στιγμή πού θγαίνει ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητό του στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ μπητὸ στὸ φρουραρχεῖο στὴ στρατιωτικὴ λέσχη ἢ σὲ κάποιο ἄλλο στρατιωτικὸ γερμανικὸ κτίο.

Οἱ πληροφορίες τοῦ Γιώργου προσθέτουν ὅτι ὁ Χάρος βρίσκεται σὲ διαρκὴ συνεργασία μὲ τὰ Ἔς - Ἔς καὶ τὴ μυστικὴ γερμανικὴ ἀστυνομία. Σίγουρα προετοιμάζει τὴν ἐπίθεσή του ἐναντὶ τῶν Ἑλλήνων πατριωτῶν.

Τὸ Παιδί - Φάντασμα ἀποφασίζει νὰ πάη νὰ ρίξῃ μιὰ ματιὰ ὁ ἴδιος στὸ σπῆτι τοῦ Γερμανοῦ δῆμιου, γιὰ νὰ δῇ ἂν υπάρχουν πιθανότητες νὰ μπη κανεὶς ἐκεῖ χωρὶς νὰ πε

θάνῃ. Πηγαίνει ἐκεῖ τὸ ἀπόγευμα τὴν ὥρα πού ξέρεي ὅτι ὁ Χάρος θγαίνει γιὰ νὰ πάη στὴν Ἀθήνα μὲ τὸ αὐτοκίνητό του.

Τὸ Ἑλληνόπουλο κρύβεται πίσω ἀπὸ μιὰ μισογκρεμισμένη μάντρα καὶ ἐξετάζει μὲ τὸ βλέμμα τὸ σπῆτι. Πραγματικά, στὴν κορυφὴ τοῦ ὑψηλοῦ μαντρότοιχου, ὑπάρχουν πυκνὲς σειρὲς ἀπὸ συρματοπλέγματα.

Ὁ Γιώργος ψάχνει γύρω, βρίσκει ἓνα κομμάτι χοντρὸ σύρμα καὶ τὸ πετάει ψηλά. Τὸ σύρμα πέφτει πάνω στὰ συρματοπλέγματα. Μιὰ λάμψη θγαίνει καὶ τὸ σύρμα ξαναπέφτει χάμα. Τὸ Ἑλληνόπουλο περιμένει γιὰ λίγο μὴ πῶς θγῇ ὁ Χάρος νὰ δῇ τί συμβαίνει. Μὰ δὲν φαίνεται κανένας. Τὸ Παιδί - Φάντασμα βρίσκει ἓνα ἄλλο σύρμα καὶ τὸ πετάει στὸ ἴδιο μέρος. Πάλι μιὰ λάμψη φαίνεται καὶ τὸ σύρμα πέφτει στὸ δρόμο ὅπως τὸ πρῶτο.

Ἄρα τὸ ρεῦμα δὲν ἔχει διακοπὴ! Οἱ πληροφορίες τοῦ Γιώργου εἶναι σωστὲς. Ἐαφνικά, ὁ Γιώργος ἀνασκιρτάει. Μὲ τὴν ἄκρῃ τοῦ ματιοῦ του βλέπει κάποιον νὰ κινῆται μὲ προσφυλάξεις στὸ θάθος τοῦ δρόμου, καμμιὰ σαρανταριά μέτρα πὸ πέτρα. Εἶναι ὁ... Χαζούλης! Τὶ γυρεύει ἐκεῖ ὁ Χαζούλης;

Ἀφοσιωμένος καθὼς εἶναι στὸ Χαζούλη ὁ Γιώργος δὲν ἀντιλαμβάνεται κάποιον πού

Τὸ φίδι γύρισε τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ δαγκώσει τὸ Χαζούλη!

πλησιάζει αθόρυβα πίσω του Αύτον τὸν κάποιον δὲν βλέπει οὔτε ὁ Χαζούλης γιατί τὸ χαζὸ παιδί δὲν μπορεῖ νὰ δῇ ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ στέκεται στὸ ἐσωτερικὸ τῆς μάντρας.

Μουρμουρίζει ὁ Χαζούλης.

— Τὰ κατάφερα νὰ παρακολουθήσω τὸ Γιῶργο ὡς ἐδῶ! Τώρα, θὰ περιμένω! Καὶ μόλις κάνει τὴν ἐμφάνισή του ὁ Χάρος θὰ τὸν δείρω!

Τὸ χαζὸ παιδί μὲ τὴ χρυσὴ καρδιά, ποῦ εἶναι γεμάτο καλωσύνη καὶ συμπόνια γιὰ τοὺς συνανθρώπους του καὶ ἰδίως γιὰ τὰ μικρὰ πεινασμένα καὶ θασανισμένα παιδιὰ, ἔχει ἔρθει ὡς ἐδῶ, γιὰ νὰ τιμωρήσῃ τὸν Χάρο ἐπειδὴ τοῦ εἶπε ὁ Γιῶργος ὅτι ὁ πράκτωρ αὐτὸς τοῦ Χίλερ δὲν διστάζει νὰ θασανίσῃ καὶ νὰ σκοτώσῃ ἀκόμη καὶ μικρὰ παιδιὰ γιὰ νὰ πετύχῃ τοὺς σκοποὺς του!

Ὁ Γιῶργος ποὺ κυττάζει πρὸς τὸ μέρος τοῦ Χαζούλη γεμάτος ἀπορία, ἀντιλαμβάνεται ἐκεῖνον ποὺ γλιστράει πίσω του ὅταν πιά θρίσκεται σὲ ἀπόσπασι ἑνὸς μόνο θήματος. Κυρῖζει, ἀπότομα ἄλλὰ δὲν προλαβαίνει νὰ ἀποφύγῃ ἕνα χτύπημα ποὺ τοῦ δίνει ὁ ἄλλος μὲ τὴ λαβὴ ἑνὸς πιστολίου!

Ὁ Γιῶργος ζαλίζεται. Κάνει μερικά θήματα πίσω, θγαίνοντας ἔτσι στὸ δρόμο, παραπατάει καὶ τελικὰ σωριάζεται χάμω! Ὁ Χαζούλης γουρλώνει τὰ μάτια του καὶ μουρμουρίζει:

— Τὶ ἔπαθε ὁ Γιῶργος; Τὸν ἔπιασε ξαφνικά... νύστα, καὶ ξάπλωσε νὰ κοιμηθῇ εἰς τὴ μέση τοῦ δρόμου! Δέν...

Σωπαίνει. Βλέπει τὸν ἄλλο νὰ θγαίνει ἀπὸ τὴ μάντρα μὲ τὸ πιστόλι του στὸ χέρι. Τὴν ἴδια στιγμή, βλέπει τὴν αὐλόπορτα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Χάρου νὰ ἀνοίγῃ. Ἐνα αὐτοκίνητο θγαίνει καὶ φρενάρει. Ἐνας μὲ στολὴ Γερμανοῦ ταξιαρχοῦ θγαίνει ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο, κλείνει τὴν πόρτα καὶ γυρίζει γιὰ νὰ ξαναμπῇ στὸ αὐτοκίνητο. Τότε βλέπει τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ πιστόλι καὶ τὸν πεσμένο Γιῶργο. Βλέπει τὸ πιστόλι νὰ στρέφεται πρὸς τὸ μέρος του!

Τὸ χέρι του κινεῖται μὲ ἀπίστευτὴ γρηγοράδα. Τραβάει ἀπὸ τὴ ζώνη του τὸ πιστόλι του καὶ πυροβολεῖ, πρὶν ὁ ἄλλος προλάβῃ νὰ τραβήξῃ τὴ σκανδάλη. Ὁ ἄγνωστος, σωριάζεται νεκρὸς στὸ δρόμο σὲ ἀπόσπασι λίγων μόνο μέτρων ἀπὸ τὸν ἀναισθητὸ Γιῶργο.

Ὁ ταξίαρχος ποὺ δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν Χάρο ἀφήνει ἕνα γέλιο. Εἶναι ἕνα ἀπαίσιο γέλιο ἀνατριχιαστικὸ, γεμάτο σαρκασμὸ καὶ σαδισμὸ, σκληρότητα καὶ προστυχιά!

Βαδίζει πρὸς τὸ μέρος τῶν δύο πεσμένων ἀνθρώπων. Καθὼς βαδίζει δὲν ἀντιλαμβάνεται ὅτι ὁ Χαζούλης βαδίζει κι' αὐτὸς πίσω του πρὸς τὸ ἴδιο μέρος.

Ὅταν φτάνῃ κοντὰ στὸν Γιῶργο τὰ μάτια τοῦ Χάρου

ανοίγουν διάπλάτα.

— Είναι δυνατόν; μουρμουρίζει. Τό... Παιδί - Φάντασμα! Ήρθε μόνο του να πέση στην αγκαλιά μου!

Κυττάζει πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀνθρώπου ποὺ σκότωσε καὶ συνεχίζει:

— Τώρα καταλαβαίνω! Αὐτὸς ἐκεῖ εἶναι Πολωνὸς πατριώτης! Τὸν ἔστειλαν οἱ πολωνικὲς πατριωτικὲς ὁργανώσεις στὴν Ἑλλάδα γιὰ νὰ μὲ σκοτώσῃ! Καὶ ἐπειδὴ βρῆκε στὸ δρόμο του τὸ Παιδί - Φάντασμα τὸ ἔρριξε ἀναίσθητο γιὰ νὰ ἤθελε νὰ πεθάνῃ ὁ Χάρος ἀπὸ πολωνικὸ καὶ ὄχι ἀπὸ ἑλληνικὸ βόλι! Χά, χά, χά!

Γελάει πάλι, ἀκουμπώντας τὸ ἓνα του πόδι πάνω στὸ πεσμένο κορμὶ τοῦ ἀναίσθητου Ἑλληνόπουλου. Ὁ Χαζούλης ποὺ ἔχει τώρα πιά σταματήσει δύο μέτρα πίσω του καὶ ἔχει ἀκούσει τὰ λόγια του, ξήνει μὲ ἀπορία τὸ κεφάλι του μὴ μπορώντας νὰ καταλάβῃ. Ὁ Χάρος λέει πάλι.

— Ἡ τύχη μου εἶναι μεγάλη. Θὰ σκοτώσω τὸ Παιδί - Φάντασμα καὶ θὰ γίνω πλούσιος μὲ τίς πενήντα χιλιάδες χρυσὲς λίρες ποὺ ὁ Χίτλερ ἔχει τάξῃ σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ σκοτώσῃ τὸ καταραμένο Ἑλληνόπουλο. Ἐπειτα θὰ συντρίψω τὴν πατριωτικὴ του ὁργάνωση!

Καὶ στρέφει τὴν κάννη τοῦ ὅπλου του πρὸς τὸ στήθος τοῦ παιδιοῦ!

Τό... πουλί!

ΜΙΑ ΦΩΝΗ λέει ξαφνικά πίσω του, κάνοντάς τον νὰ ἀνασκιρτήσῃ καὶ νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι του:

— Δὲ μοῦ λες γιὰ νὰ μὴν κάνω λάθος, ἐσύ εἶσαι ὁ ταξίαρχος Χάρος;

Βλέπει ὁ Γερμανὸς ἓνα παιδί μὲ χαζὸ πρόσωπο καὶ ζαρώνει τὰ φρύδια του. Πι θέλει αὐτὸ τὸ παιδί; Μήπως, τοῦ φέρνει κανένα μήνυμα;

— Ἐγὼ εἶμαι, ἀπαντᾷ.

Ὁ Χαζούλης μὲ τὰ λίγα γερμανικὰ ποὺ ἔχει καταφέρει νὰ μάθῃ ρωτᾷ πάλι:

— Εἶναι ἀλήθεια ὅτι εἶσαι βασανιστὴς καὶ δολοφόνος καὶ ὅτι δὲν διστάζεις νὰ βασανίζῃς καὶ νὰ σκοτώνῃς ἀκόμη καὶ μικρὰ παιδιὰ;

Τὸ πρόσωπο τοῦ Χάρου ἀγριεύει.

— Ναι, λέει. Ὅπως θὰ σὲ σκοτώσω καὶ σένα τώρα!

Καὶ στρέφει τὸ πιστόλι του πρὸς τὸ μέρος τοῦ χαζοῦ παιδιοῦ. Ταυτόχρονα ὁμως ἀκούγεται ἡ πολεμικὴ

κραυγή του Χαζούλη ή κραυγή των έρυθροδέρμων, που σημαίνει ότι το χαζό παιδί θά ριχτεί στη μάχη. Καί όταν ρίχνεται στη μάχη ο Χαζούλης, που σίγουρα είναι το πιο γρήγορο και πιο δυνατό παιδί του κόσμου, συμβαίνουν παράξενα πράγματα.

Ο Χάρος νοιώθει δάχτυλα, που λές και είναι από άτσάλι, να του πιάνουν το χέρι από τον καρπό και να τόν σφίγγουν. Ο πόνος που αισθάνεται είναι τόσο δυνατός ώστε τα δάχτυλά του ανίσχυνται και παρατούν το πιστόλι. Άνοίγει το στόμα του για να φωνάξει και δοκιμάζει με το ελεύθερο χέρι του να χτυπήσει ο άλλόκοτο αυτό παιδί με το χαζό πρόσωπο και τα άτσάλινα χέρια. Άλλά δέν προλαβαίνει. Νοιώθει χέρια να τόν αρπάζουν και να τόν σηκώνουν και να τόν τινάζουν ψηλά. Νοιώθει να ταξιδεύη στον άέρα, να διαγράφη ένα τόξο περνώντας πάνω από ένα ξύλινο φράχτη και να πέφτη από την άλλη μεριά.

Γιά καλή του τύχη, πέφτει πάνω στα κλαδιά ενός θάμνου. Έτσι δέν γίνεται κομμάτια. Χάνει όμως τις αισθήσεις του και μένει έτσι εξαπλωμένος πάνω στα κλαδιά.

Ο Χαζούλης σκύβει πάνω από το Γιώργο και τόν τρανάζει.

— Γιώργο, λέει. Ξύπνα! Τι σ' έκανε να τόν ρίξης στον

ύπνο στη μέση του δρόμου όπου μπορεί να περάσει κανένα αυτοκίνητο και να σε κόψη; Ξύπνα!

Ο Γιώργος άνοίγει τα μάτια του, βλέπει τόν Χαζούλη κυττάζει γύρω και πετάγεται όρθιος.

— Τι συνέβη; ρωτάει.

— Παράξενα πράγματα. Σε είδα να βγαίνης από εκεί που ήσουν και να τόν ρίχνης στην ξάβλα στη μέση του δρόμου. Πισω σου βγήκε ένας άντρας με πιστόλι στο χέρι. Τήν ίδια στιγμή, βγήκε και ο Χάρος από το σπίτι του με τόν αυτοκίνητό του. Παίξανε λίγο τούς κάουμπόυ με τα πιστόλια οι δύο τους και ο ένας είναι τώρα τέξα χάμω, όπως βλέπεις! Αυτά παθαίνουν όσοι παίζουν με με τόν πιστόλια! Μοι τόν είχε πη πολλές φορές ή γιαγιά μου αυτό!

— Τι έγινε ο Χάρος; ρωτάει ο Γιώργος. Βλέπω άκόμη εκεί τόν αυτοκίνητό του.

— Έγινε... πουλί!, άπαντάει με ένα γέλιο τόν χαζό παιδί. Ήρθε και πάτησε τόν στήθος σου με τόν πόδι του, με τόν πιστόλι του στο χέρι και έλεγε κάτι παράξενα πράγματα. Έπειτα τόν ρώτησα αν πραγματικά θασανίζη και σκοτώνη μικρά παιδιά. Μοι είπε «ναί». Τότε τόν έκανα... άεροπλάνο! Τόν πέταξα από την άλλη μεριά του φράχτη για να μάθη άλλη φορά! Έπιτρέπεται να θασανίζουν καί να σκοτώ-

νουν μικρά παιδιά; Δέ μου λές Γιώργο, αν πάω και τὸ πῶ στὴν ἀστυνομία δὲν θὰ βρῇ τὸν μπελῶ του ὁ Χάρος;

Μὰ ὁ Γιώργος δὲν τὸν ἀκούει πιὰ. Τρέχει πηδάει πάνω ἀπὸ τὸ φράχτη μὲ ἐπιδειξιοτήτα ἀθλητῆ καὶ σταματᾷ στὸ μέρος ὅπου ἔπεσε ὁ Χάρος. Βλέπει τὰ τσαλακωμένα καὶ σπασμένα κλαδιά τοῦ θάμνου ἀλλὰ δὲν βλέπει πούθεν τὸν Γερμανό. Ζαρώνει τὰ φρύδια του. Σίγουρα ὁ Χάρος ἔχει πάει κάπου νὰ τηλεφωνήσῃ γιὰ ἐνισχύσεις. Φοβήθηκε νὰ γυρίσῃ στὸ σπιτί του γιὰτι ἔπρεπε νὰ περάσῃ κοντὰ ἀπὸ τὸν Χαζούλη καὶ ἡ δύναμη τοῦ χαζοῦ παιδιοῦ τὸν εἶχε τρομάξει.

Καθὼς κάνει τίς σκέψεις αὐτές, ἀκούει μακριὰ μουγγρητὰ ἀπὸ μηχανές αυτοκινήτων καὶ μοτοσυκλετῶν. Ἔρχονται κιόλας ἐνισχύσεις!

Ξαναπηδάει τὸ φράχτη καὶ φωνάζει στὸν Χαζούλη.

— Πᾶμε νὰ φύγουμε!

Τὰ μάτια του πέφτουν στ' αὐτοκίνητο τοῦ Χάρου. Κοντοστέκεται. Μήπως θὰ μποροῦσε νὰ κρυφτῇ μέσα στὸ αὐτοκίνητο καὶ νὰ παγιδεύσῃ ἔτσι τὸν Γερμανό ὅταν θὰ ξαναγύριζε; Μά ὄχι. Μπορεῖ νὰ εἶναι τὸ αὐτοκίνητο μιὰ παγίδα! Ὁ τόσο προσεκτικὸς δῆμιος θάχῃ πάρει τὰ μέτρα του ὥστε νὰ μὴ μπορῇ κανεὶς νὰ τοῦ βάλῃ μιὰ

βόμβα μέσα στὸ αὐτοκίνητό του!

— Πᾶμε!, λέει στὸν Χαζούλη.

— Ἐμένα μὲν ἀρέσει ἐδῶ, ἀπαντᾷ τὸ χαζὸ παιδί. Θὰ περιμένω τὸν Χάρη γιὰ νὰ ξαναπαλαίψουμε! Θά...

— Παραβγαίνουμε στὸ τρέξιμο; λέει ὁ Γιώργος πὺ ξέρει ὅτι μόνο μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ μπορεῖ νὰ πάρῃ μαζί του τὸν Χαζούλη.

Καὶ ἀρχίζει νὰ τρέχῃ. Ὁ Χαζούλης γουρλώνει τὰ μάτια του καὶ ἓνα πλατὺ χαμόγελο λάμπει στὸ πρόσωπό του, ἓνα χαμόγελο γεμάτο... χαζομάρα!

— Γιούχουσου!, κάνει.

Καὶ τρέχει πίσω ἀπὸ τὸν Γιώργο. Ὁ Γιώργος εἶναι πολὺ γρήγορος! Θὰ τὸν ζήλευε καὶ ἓνας ἀθλητῆς δρόμων ταχύτητος. Κι' ὅμως ὁ Χαζούλης τρέχει τόσο γρήγορα ὥστε σὲ μερικά λεπτά τὸν φτάνει καὶ τὸν προσπερνᾷ.

— Σὲ πέρασα!, φωνάζει. Σὲ πέρασα!

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὸ σπιτί τοῦ Χάρου πρὶν φτάσουν οἱ γερμανικὲς ἐνισχύσεις καὶ τοὺς παγιδεύσουν.

Ὁ Μπόμπιρας βρίσκει τὴ λύσι

Ο ΤΑΝ φτάνουν στὸ σπιτί, ὁ Γιώργος ρωτᾷ τὸν Χαζούλη:

— Γιατί με πήρες από πίσω;

— "Ήθελα νά δείρω τὸν Χάρο!, ἀπαντᾷ τὸ χαζὸ παιδί. Καὶ θὰ τὸν ξαναδείρω μόλις μοῦ δοθῇ ἡ εὐκαιρία!

— Μπορεῖς νὰ θυμηθῇς τὴν ἀκριβῶς σοῦ εἶπε ὁ Χάρος; ρωτᾷ ὁ Γιῶργος μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ Γερμανοῦ δημίου θὰ μπορέσῃ νὰ μάθῃ κάτι χρήσιμο γι' αὐτόν.

— Μοῦ εἶπε ὅτι βασανίζει καὶ σκοτώνει μικρὰ παιδιὰ καὶ ὅτι θὰ μὲ σκότωνε καὶ μένα. Φαίνομαι γιὰ μικρὸ παιδί Γιῶργο;

— Τί ἄλλο εἶπε;

— Σὲ μένα δὲν εἶπε τίποτ' ἄλλο. Τὸν ἔκανα... πουλ'! Εἶπε ὅμως στὸν ἄλλο σ' ἔκρινον ποῦ ἦταν τέξα χάμω, κοντὰ σὲ σένα. Τὸν εἶπε... πῶς τὸ εἶπε; Δὲ θυμᾶμαι! "Α, ναί! Τὸν εἶπε... Κολωνό! Τὸν ἔστειλαν εἶπε οἱ Κολωνοὶ γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ!

Ὁ Γιῶργος ζαρᾶνει τὰ φρύδια του. Ξαφνικά, τὸ βλέμμα του φωτίζεται.

— Κολωνοί; Μήπως εἶπε ὅτι τὸν ἔστειλαν οἱ Πολωνοί;

— Ναί!, φωνάζει ὁ Χαζούλης. Πολωνοί!

Κυττάζει καχύποπτα τὸν Γιῶργο καὶ ποσοθεύει:

— Πῶς τὸ ξέρεις; Μήπως ἦσουν ξύπνιος κι' ἔκανες τὸν κοιμισμένο καὶ τ' ἀκουσες ὅλα;

Ὁ Γιῶργος δὲν τοῦ ἀπαν-

τάει. Μουρμουρίζει στὸν ἑαυτό του.

— Ἦταν λοιπὸν Πολωνὸς αὐτὸς ὁ μυστηριώδης ἄνθρωπος ποῦ μὲ χτύπησε. Καὶ σίγουρα μὲ χτύπησε γιὰτὶ ἤθελε νὰ σκοτώσῃ αὐτὸς τὸν Χάρο!

— Ναί, λέει ὁ Χαζούλης. "Ἐτσι εἶπε κι' ὁ Χάρος. "Ὅτι ἤθελαν νὰ πεθάνῃ ἀπὸ πολωνικὸ βόλι!

Ὁ Γιῶργος μένει σκεπτικός γιὰ λίγο. Ἐπειτα, λέει:

— Πρέπει νὰ προσπαθήσῃ με νάρθουμε σ' ἐπαφὴ μὲ τοὺς ἀπεσταλμένους τῶν Πολωνῶν πατριωτῶν. Διαφορετικὰ κινδυνεύουμε νὰ μᾶς σκοτώσουν κι' ἐμᾶς καθὼς θὰ μᾶς βροῦν στὸ δρόμο τους! Φαίνεται ὅτι ὁ Χάρος ἔχει κάνει τὰ πῶς ἀποτρόπαια ἐγκλήματα τοῦ κόσμου γιὰ νὰ τὸν μισοῦν τόσο πολὺ οἱ Πολωνοὶ καὶ νὰ τὸν κυνηγοῦν ὥς τὴν Ἑλλάδα νὰ τὸν σκοτώσουν!

Σηκώνει τὸ τηλέφωνο καὶ συνθέτει ἕναν ἀριθμό. Λέει στὴ συνθηματικὴ γλῶσσα τῶν Ἑλλήνων πατριωτῶν:

— Πρέπει νὰ βροῦμε τρόπο ἐπαφῆς μὲ μερικοὺς Πολωνοὺς πατριῶτες ποῦ θρίσκονται στὴν Ἀθήνα. Συνεννοήσου μὲ τοὺς Συμμαχικοὺς πράκτορες πῶς μπορεῖ νὰ γίνῃ αὐτό.

Ἀφήνει τὸ ἀκουστικό. Ὁ ἄνθρωπος στὸν ὁποῖον τηλεφώνησε εἶναι ὁ σύνδεσμος τῆς πατριωτικῆς ὁργανώσεως τοῦ Παιδιοῦ - Φάντασμα

μέ την ὀργάνωσι τῶν συμμαχικῶν πρακτόρων τῆς Ἀθήνας.

Ὁ Γιώργος γυρίζει στὸν Μπόμπιρα.

— Δὲν μοῦ λές μπορεῖ νὰ βρεθῇ τρόπος νὰ ἐξουδετερώσουμε τὰ ἠλεκτροφόρα συρματοπλέγματα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Χάρου; Τοὺς χρηγεῖ ρεῦμα ἀπὸ πολλές πλευρὲς καὶ ἔτσι μὲ τὰ βραχυκυκλώματα δὲν διακόπτει τὸ ρεῦμα. Δοκίμησα ὁ ἴδιος ἀλλὰ ἀπέτυχα!

Ὁ μικρὸς ἐφευρέτης ἀπαντάει:

— Πρέπει νὰ σκεφθῶ καὶ νὰ κάνω μαθηματικούς ὑπολογισμοὺς πρὶν σοῦ ἀπαντήσω. Πηγαίνω στὸ δωμάτιό μου νὰ δουλέψω.

Ὁ Χαζούλης τοῦ λέει μὲ προθυμία:

— Μήπως μπορῶ νὰ σὲ βοηθήσω Μπόμπιρα; Μὴ ντραπῆς νὰ μοῦ τὸ πῆς!

Τὰ παιδιὰ θάξουν τὰ γέλια. Ὁ Χαζούλης κυττάζει τοὺς φίλους του σαστισμένος. Ἐπειτα θάξει κι' αὐτὸς τὰ γέλια. Γελάει μ' ὅλη του τὴν καρδιά, κρατῶντας τὴν κοιλιά του. Ἐπειτα μὲ τὰ μάτια δοκρυσμένα ἀκόμη ἀπὸ τὰ γέλια, ρωτᾷ.

— Δὲν μοῦ λέτε, παιδιὰ, γιατί... γελάω;

Ὁ Μπόμπιρας ξαναθαίνει ἀπὸ τὸ δωμάτιό του δεκαπέντε λεπτά ἀργότερα. Κρατᾷ ἓνα φύλλο χαρτί, ὅπου ἔχει χαράξει μερικά ἡ-

λεκτρολογικὰ σχέδια καὶ ἀριθμοὺς.

— Ὑπάρχει τρόπος Γιώργο, λέει. Πρέπει ὅμως νὰ ὑπάρχῃ κοντὰ στὸ σπῆτι τοῦ Χάρου καλῶδιο ὑψηλῆς τάσεως. Ὑπάρχει;

— Ὑπάρχει! ἀπαντᾷ ἀμέσως ὁ Γιώργος. Τὸ πρόσεξα αὐτὸ πρὶν μοῦ ἐπιτεθῇ ὁ Πολωνός. Περνοῦν ἀπὸ ἐκεῖ οἱ μεγάλοι σιδερένιοι στύλοι μὲ τὰ χοντρά καλῶδια ποὺ μεταφέρουν τὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα σὲ μεγάλες ἀποστάσεις.

— Ὡραῖα, λέει ὁ Μπόμπιρας. Ἄν διοχετεύσουμε ἀπὸ αὐτὸ τὸ πολὺ ἰσχυρὸ ρεῦμα στὰ συρματοπλέγματα τοῦ Χάρου, θὰ τὰ λυώσῃ κυριολεκτικὰ καὶ θὰ κάψῃ τὴν ἀσφάλεια τοῦ δικτύου ποὺ διοχετεύει στὰ συρματοπλέγματα τὸ ρεῦμα ἀπὸ τὸ σπῆτι. Μπορῶ νὰ τὸ κάνω εὐκολα αὐτό. Μοῦ χρειάζονται ὅμως ἓνα ζευγάρι γάντια ἀπὸ ἀμίαντο, χοντρὸ σύρμα, μιὰ δυνατὴ ἠλεκτρικὴ ἀσφάλεια καὶ μερικὰ ἄλλα σύνεργα. Πότε θὰ δράσουμε;

— Ἀπόψε κιόλας, ὅταν θὰ λείπῃ ὁ Χάρος. Σίγουρα θὰ ἔχῃ φύγῃ τώρα γιὰ νὰ κατεβῇ στὴν Ἀθήνα. Καὶ δὲν θὰ περιμένῃ δευτέρη ἐπίσκεψί μας! Ἀλλωστε εἶναι βέβαιος ὅτι δὲν μπορούμε νὰ μπουύμε στὸ σπῆτι του.

Μιὰ ὥρα ἀργότερα μέσα στὸ σκοτάδι, ποὺ τολίγει τὸ Μαροῦσι, ἴσκιοι σαλεύουν κοντὰ στὸ σπῆτι τοῦ Χάρου. Εἶναι ὁ Γιώργος, ὁ Μπόμπι-

ρας, ὁ Σπίθας καὶ ὁ Χαζούλης. Ἐχουν ἀφήσει τὰ δύο κορίτσια στὸ σπῖτι γιὰ νὰ περμιένουν κανένα τηλεφώνημα ποὺ μπορεῖ νὰ γίνη.

Τὰ μάτια τοῦ Γιώργου ποὺ ἔχουν τὴν ἱκανότητα νὰ βλέπουν καθαρά τὴ νύχτα σὰν τὰ μάτια τῶν νυχτόβιων πουλιῶν καὶ ζώων, ψάχνουν τὸ σκοτάδι γύρω. Εἶναι ὅλα ἡσυχὰ καὶ φαίνονται ἔρημα.

— Ἐμπρὸς παιδιά, λέει. Χαζούλη, κάνε σκαμνάκι ν' ἀνεβῇ στὴν πλάτη σου ὁ Μπόμπιρας. Μπόμπιρας μὴ ξεχάσης νὰ βάλῃς τὰ γάντια ἀπὸ ἀμῖαντο.

— Φόρεσε καὶ σὺ τὰ δικά σου Γιώργο λέει ὁ Μπόμπιρας. Τὸ ρεῦμα εἶναι τόσο ἰσχυρὸ ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς κἀνὴ κάρθουν σὲ λίγες στιγμές!

Τὸ ἰσχυρὸ ρεῦμα

ΦΟΡΑΕΙ κι' ὁ Γιώργος ἓνα ζευγὰρι γάντια ἀπὸ ἀμῖαντο καὶ παίρνει ἀπὸ χάμω ἓνα... τόξο, ποὺ ἔχει φέρει μαζί του. Τοποθετεῖ στὴν εἰδικὴ θέση τοῦ τόξου ἓνα μεγάλο βέλος. Σημαδεύει πρὸς τὰ πά-

νω, πρὸς τὰ ἡλεκτροφόρα καλῶδια ὑψηλῆς τάσεως ποὺ περνοῦν ψηλά, καὶ ἔξαπολύει τὸ βέλος του. Καθὼς ὑψώνεται, τὸ βέλος παρασύρει πίσω του ἓνα λεπτὸ ἀλλὰ γερὸ σπάγγο ποὺ εἶναι δεμένος στὴν οὐρά του. Τὸ βέλος περνάει πάνω ἀπὸ τὰ καλῶδια καὶ πέφτει ἀπὸ τὴν ἄλλῃ μεριά.

Τώρα, ὁ Γιώργος δίνει στὴν ἄκρῃ τοῦ σπάγγου ἓνα μπρούτζινο μακρὸ σύρμα, ποὺ ἔχει στὶς δύο ἄκρες του ἓνα γάντζο Τραβάει τὸ σπάγγο ἔτσι ὥστε νὰ σηκωθῇ ἡ μιὰ ἄκρῃ τοῦ σύρματος μὲ τὸν ἓνα γάντζο στὸν ἀέρα κάτω ἀπὸ τὰ καλῶδια. Ὁ Μπόμπιρας ποὺ κρατᾷ τὴν ἄλλῃ ἄκρῃ, ἀνεβαίνει στὴν πλάτη τοῦ Χαζούλη τεντώνεται στὶς μύτες τῶν ποδιῶν του καὶ πετάει τὸ γάντζο. Ὁ γάντζος ἀγκιστρώνεται στὰ συρματοπλέγματα, ἐνῶ τὸ παιδάκι πηδάει χάμω καὶ τραβάει μακριὰ ἀπὸ τὸν τοῖχο τὸν Χαζούλη καὶ τὸν Σπίθα. Ὁ γάντζος στὰ σημεῖα ὅπου ἀγγίζει τὰ συρματοπλέγματα πετάει σπῖθες.

— Ἐντάξει Γιώργο, λέει ὁ Μπόμπιρας.

Ὁ Γιώργος μαζεύει τὸν σπάγγο γοργὰ καὶ ἡ ἄλλῃ ἄκρῃ τοῦ σύρματος ἀνεβαίνει. Ὁ γάντζος τῆς πηγαίνει καὶ ἀγκιστρώνεται στὰ καλῶδια ὑψηλῆς τάσεως.

Ἔτσι πολὺ ἰσχυρὸ ρεῦμα διοχετεύεται ἀπὸ τὰ καλῶ-

δια στα συρματοπλέγματα. Αυτό που έπακολοιθεῖ είναι μιὰ δυνατὴ λάμψη. Τὰ παιδιὰ θαμπώνονται. "Όταν τὰ μάτια τους ξεθαμπώνουν βλέπουν ὅτι τὰ συρματοπλέγματα σὲ μῆκος τριῶν μέτρων, στὸ σημεῖο αὐτὸ τοῦ τοίχου, ἔχουν λυώσει! Δὲν ἔχει μείνει τίποτε ἀπὸ αὐτά! Καὶ ἔχει λυώσει καὶ τὸ μπρούτζινο σύρμα ποὺ τὰ συνδέει μὲ τὰ ἡλεκτροφόρα καλώδια! 'Ο δρόμος εἶναι ἀνοιχτός!

— Σπίθα, διατάζει ὁ Γιώργος. Τὴ σκάλα!

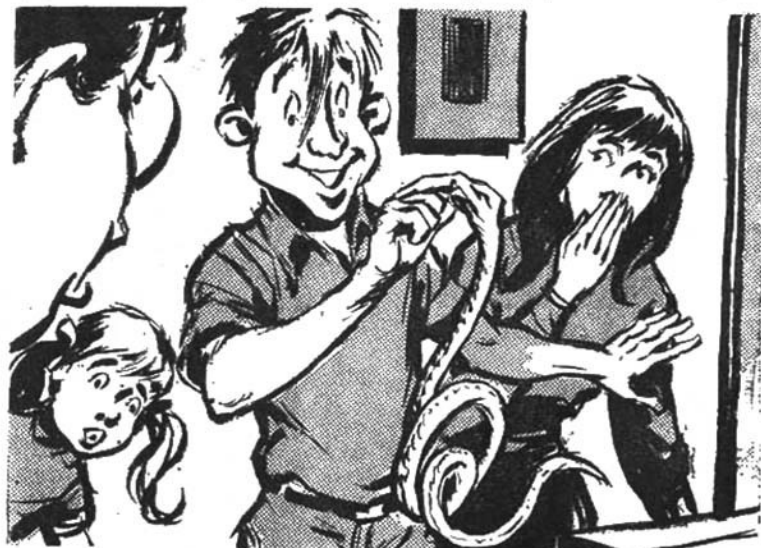
'Ο Σπίθας σηκώνει ἀπὸ χάμω μιὰ στενὴ καὶ μακρὰ σκάλα ποὺ ἔχει στὴν ἄκρη της κάτι σὰν μικρὴ ξύλινη

ἐξέδρα. Τὴν ἀκουμπάει ἔτσι ὥστε νὰ καθῆται ἡ ἐξέδρουλα πάνω στὴν κορυφὴ τοῦ τοίχου.

— Χαζούλη καὶ Σπίθα, λέει ὁ Γιώργος Μείνετε ἐδῶ ἔξω γιὰ νὰ εἰστε ἔτοιμοι νὰ ἐπέμβετε ἀν' χρεοιαστῇ. Τραβῆτε καὶ τὴ σκάλα γιὰ νὰ μὴν τὴν δῇ ὁ Χάρος ὅταν ἐπιστρέψῃ σὲ λίγο. "Όταν τὸν δῆτε νὰ φτάνῃ εἰδοποιήστε μας μὲ μιὰ κραυγὴ κουκουβάγιας.

— Δὲν μοῦ λὲς Γιώργο, λέει ὁ Χαζούλης, νὰ τοῦ ποῦ με πῶς εἰστε μέσα;

— Πρὸς Θεοῦ, κάνει ὁ Γιώργος. Κύτταξε Σπίθα μὴ βγάλῃ λέξη ἀπὸ τὸ στόμα

Τὸ φίδι χώνει τὰ δόντια του στὸ δάχτυλό του!

Το ύπνωτικό αέριο του τυλίγει το κεφάλι!

του ο Χαζούλης! "Ελα Μπόμπιρα!

Ανεβαίνουν στη σκάλα και πηδούν στο έσωτερικό του κήπου. Προσγειώνονται όμαλά και αθόρυβα. Μένουν και οι δύο ακίνητοι με όλες τους τις αισθήσεις σε έπιφυλακή. Ξαφνικά ο Γιώργος, λέει:

— Μπόμπιρα! Στάσου πίσω μου! Και μείνε ακίνητος. Έντελώς ακίνητος!

Ο Μπόμπιρας υπακούει, χωρίς να ξέρη τι συμβαίνει. Ο Γιώργος με τα προικισμένα μάτια του έχει δη μέσα στο σκοτάδι του κήπου δύο πελώρια λυκόσκυλα που τρέ-

χουν προς το μέρος των δύο παιδιών. Είναι από τα άγρια εκείνα ζώα που οι Γερμανοί εκπαιδεύουν ειδικά για φρουράς. Έχουν τρομακτική δύναμη και γρηγοράδα και μπορούν να κομματιάσουν έναν άνθρωπο μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα.

Ο Γιώργος μένει ακίνητος παρακολουθώντας τα λυκόσκυλα με προσοχή. Όταν αυτά φτάνουν σε απόσταση πέντε περίπου μέτρων από τα δύο παιδιά, κοντοστέκονται συσπειρώνονται για να κάνουν το τελικό τους πήδημα, το πήδημα που θα χαρίσει το θάνατο.

Ἀκριβῶς ἐκείνη τὴ στιγμή, τὰ χεῖλη τοῦ Γιώργου στρογγυλεύουν καὶ ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ βγαίνει ἓνα παράξενο κυματιστὸ μακρόσυρτο σφύριγμα. Εἶναι ἓνα σφύριγμα ποὺ τοῦ τὸ ἔμαθε κάποτε ὅταν ἦταν μικρός, ἓνας γερο - βοσκός. Μὲ τὸ σφύριγμα αὐτὸ μπορεῖ κανεὶς νὰ κἀνὴ ἀκόμη καὶ τὸ πιὸ ἄγριο σκυλὶ νὰ γίνῃ ἡμεροσάν ἀρνάκι. Ἀρκεῖ νὰ διατηρήσῃ ὅλη του τὴν ψυχραιμία καὶ νὰ σφυρίξῃ μὲ τὸ σωστὸ τρόπο.

Τὰ δύο σκυλιά, ἔτοιμα νὰ πιθῇσουν μένουν ἀσάλευτα στὴ στάση αὐτῇ. Σαλεύουν ζωηρὰ τὰ κεφάλια τους, σάν νὰ προσπαθοῦν νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ κάποιον ἐνοχλητικὸ ἔντομο. Ἐπειτα, προχωροῦν ἀργὰ πρὸς τὸ Γιώργο. Τώρα, σαλεύουν τὴν οὐρὰ τους! Πηγαίνουν κοντά του καὶ ὁ Γιώργος ἀπλώνει τὸ χέρι του. Τὰ ἄγρια λυκόσκυλα ποὺ εἶναι γυμνασιμένα νὰ ξεσκίζουν ἀνθρώπους, τοῦ γλείφουν τὸ χέρι μὲ τὴ γλῶσσα τους!

— Ἐλα, Μπόμπιρα, λέει ὁ Γιώργος. Δὲν ἔχουμε νὰ φοβηθοῦμε πιά ἀπὸ τὰ σκυλιά αὐτά!

— Γιώργο, λέει ὁ Μπόμπιρας καθὼς ἀκολουθεῖ τὸ φίλο του, εἶσαι καταπληκτικός. Εἶναι σχεδὸν ἀπίστευτο αὐτὸ ποὺ συνέβη!

Πλησιάζουν στὴν εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ. Ὁ Γιώργος ἐξετάζει μὲ προσοχὴ τὴν πόρ-

τα, χαμγελάει. Ὁ Χάρος, δὲν ἔχει στήσῃ καμμιὰ παγίδα ἐκεῖ. Πιστεύοντας ὅτι τὰ ηλεκτροφόρα συρματοπλέγματα καὶ τὰ λυκόσκυλα δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τὰ περάσῃ κανεὶς, δὲν ἔχει πάρῃ ἄλλα μέτρα ἀσφαλείας. Μὲ ἓνα εἰδικὸ ἐργαλεῖο ποὺ θγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του, τὸ Παιδί-Φάντασμα ξεκλειδώνει σὲ μισὸ λεπτό τὴν πόρτα. Μπαίνουν μέσα καὶ κλείνουν πάλι τὴν πόρτα, ἀφήνοντας τὰ δύο λυκόσκυλα ἔξω.

Δὲ ἀνάβουν κανένα φῶς. Δὲν τοὺς χρειάζεται ἄλλωστε. Τὰ μάτια τοῦ Γιώργου διακρίνουν τὰ πάντα καθαρά παρ' ὅλο τὸ μαῦρο σκοτάδι, ποὺ ἐπικρατεῖ ἐκεῖ μέσα. Ὁ Γιώργος ὀδηγεῖ τὸν Μπόμπιρα κρσιῶντας τὸν ἀπὸ τὸ χέρι, μέσα στὸ γραφεῖο τοῦ Χάρου. Τοῦ λέει σιγανά:

— Στάσου πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο. Καὶ ἔχε ἔτοιμο τὸ ὄπλο σου. Ἐγὼ θὰ κάνω μιὰ ἔρευνα στὸ γραφεῖο. Ἴσως βρῶ τίποτε στοιχεῖα...

Καὶ ἀρχίζει νὰ ἐξετάζῃ τὸ περιεχόμενο τῶν συρταριῶν, μελετώντας ἓνα πρὸς ἓνα τὰ διάφορα χαρτιά ποὺ βρίσκονται ἐκεῖ...

Ἐπιδρομὴ

ΕΝΑ αὐτοκίνητο, μπαίνει στὸ δρόμο τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Χάρου.

Σταματάει μπροστά στην εὐλόπορτα. Ὁ Χάρος θγαίνει ἀπὸ αὐτὸ καὶ ἀνοίγει τὴν πόρτα. Ἀκούει μέσα στὴ σιγαλιὰ τῆς νύχτας τὴν κραυγὴ μιᾶς κουκουβάγιας, ἀλλὰ δὲν δίνει ὕ' αὐτὴ ἰδιαίτερη σημασία. Μπάζει τὸ αὐτοκίνητό του στὸν κήπο, σταματάει μπροστά στὸ σπίτι καὶ θγαίνει πάλι. Τὰ δύο λυκόσκυλά του πλησιάζουν κουνώντας τὴν οὐρά του. Χαμογελάει. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὅλα εἶναι ἐντάξει!

Ξεκλειδώνει τὴν πόρτα καὶ μπαίνει μέσα. Ἀνάθει τὸ φῶς. Διστάζει γιὰ μιὰ στιγμή στὸ χῶλ. Νά πάη νὰ ξαπλώσῃ ἢ νὰ κάνῃ πρῶτα μερικὰ τηλεφωνήματα;

Προτιμάει τὸ δεύτερο καὶ κατευθύνεται πρὸς τὸ γραφεῖο του. Ἀνοίγει τὴν πόρτα, ἀνάθει τὸ φῶς καί... μαρμαρώνει!

Ὁρθίος κοντὰ στὸ τραπέζι, εἶναι ἕνας ἐπισκέπτης!

Ἔνα παιδί! Τό... Παιδί - φάντασμα! Τὸ Ἑλληνόπουλο κρατᾷ ἕνα πιστόλι καὶ ἕνα σαρκαστικὸ χαμόγελο εἶναι σχεδιασμένο στὸ πρόσωπό του.

— Πέρασε μέσα Χάρο!, λέει ἡρεμα καὶ εὐγενικά. Σκέφθηκα νὰ θῶ νὰ σοῦ κάνω μιὰ μικρὴ ἐπίσκεψη. Ἔμαθα ὅτι ψάχνεις νὰ με θρῆς καὶ θέλησα νὰ σὲ ἀπαλλάξω ἀπὸ τὸν κόπο! Ἔλα μέσα καὶ πρόσεξε τίς κινήσεις σου γιατί εἰμαι λιγάκι νευρικός καὶ τὸ δάχτυλό μου μπορεῖ

νὰ πιέσῃ τὴ σκανδάλη μὲ τὸ παραμικρό! Θάταν κρύμα νὰ σοῦ ἀνοίξω καμμιὰ τρύπα στὴν ὁμορφὴ στολή σου!

Ὁ Χάρος κάνει δύο θήματα μέσα, σταματάει καὶ τοῦ λέει.

— Μὴ θιάζεσαι νὰ χαρῆς Παιδί - φάντασμα! Δὲν ἔχεις ἀκόμη καταλάβει μὲ ποιὸν ἀντίπαλο ἔχεις νὰ κάνῃς! Ὅποιος μπαίνει στὸ σπίτι μου δὲν ξαναθγαίνει ζωντανός. Ἀφῆσε τὸ θρίπλο σου νὰ πέσῃ στὸ πάτωμα. Τὸ πόδι μου ἀκουμπᾷ πάνω σὲ μιὰ προεξοχὴ τοῦ πατώματος. Τὴν ἔχει πιέσει δύο φορές. Ἄν πιέσῃ καὶ τρίτη φορά, δύο πολυθῶλα ποὺ εἶναι κρυμμένα στοὺς τοίχους καὶ ποὺ σημαδεύουν πρὸς τὸ μέρος σου θὰ ἀρχίσουν νὰ ξερονοῦν τὸ θάνατο! Μπορεῖς νὰ δῆς τίς τρύπες.

Μὲ τὴν ἄκρῃ τοῦ ματιοῦ του ὁ Γιώργος βλέπει πραγματικὰ κάτι μικρὲς τρύπες στοὺς τοίχους Ἀφῆνει τὸ πιστόλι του νὰ πέσῃ καὶ ταυτόχρονα μετατοπίζεται γιὰ τὴν ἑξῆς ἂν ὁ Γερμανὸς δὲν πιέσῃ καὶ τρίτη φορά τὴν προεξοχή. Ὁ Χάρος μὲ θριαμβευτικὸ τόνο, λέει τραβώντας τὸ περιστροφὸ του:

— Τὴν ἔπαθες! Εἶναι ἕνα κόλπο μου ποὺ πιάει πάντοτε! Καὶ τώρα θὰ πεθάνῃ...

Δὲν ἀποτελεῖται τὴ φράση του. Δίπλα του προβάλλει ἕνα παιδάκι. Κρατᾷ ἕνα πιστόλι! Ἔνα παιδάκι δέκα χρονῶν! Εἶναι ὁ Μπόμπιρας.

Τὸ Ἑλληνόπουλο δὲν χά-
νει τὸν καιρὸ τοῦ σὲ λόγια.
Πιέζει τὴ σκονδόλη τοῦ ὀ-
πλοῦ του. Δὲν ἀκούγεται κα-
νένας πυροβολισμός. Μόνο
ἓνα σιγανὸ σφύριγμα. Ἐνα
συννεφάκι καπνοῦ τυλίγει τὸ
κεφάλι τοῦ Γερμανοῦ δῆμιου
Σχεδὸν ἀμέσως τὰ μάτια
τοῦ γλαρώνουν. Τὸ χέρι του
παρατάει τὸ περιστροφό. Τὰ
γόνατά του λυγίζουν. Σωρι-
άζεται χάμω ἀναίσθητος.

— Ἀνέπνεε μὲ τὴ μύτη Γι-
ῶργο, λέει τὸ μικρὸ σοφὸ
παιδάκι. Τὰ γυάλινα σωλη-
νάκια ποὺ ἔχουμε χάσει στὰ
ρουθούνια μας ἐξουδετερώ-
νουν τὸ ὑπνωτικὸ ἀέριο.

— Καλὰ τὰ κατάφερε Μπό-
μπιρα. Μόνο ἔτσι μπορούσα-
με νὰ τὸν αἰγματοποιήσουμε.
Διαφορετικὰ θὰ ἀναγκασό-
μουν νὰ τὸν πυροβολήσω.
Μιά στιγμή νὰ μαζέψω μερι-
κὰ χαρτιά ἀκόμη καὶ φεύ-
γουμε.

Ψάχνει γιὰ λίγο ἀκόμη
μέσα στὰ συρτάρια τοῦ γρα-
φείου καὶ τέλος πιάνει τὸν
Χάρο ἀπὸ τὶς μασχάλες καὶ
τὸν σέρνει ἔξω. Στὸν κήπο
τὰ δύο λυκόσκυλα δὲν φέρ-
νουν τὸ παραμικρὸ ἐμπόδιο.
Εἶναι ἀκόμη κάτω ἀπὸ τὴν
ἐπίδραση τοῦ σφυρίγματος
τοῦ Γιώργου καὶ σαλεύουν
φιλικὰ τὶς οὐρὲς τους, ἐνῶ
τὰ δύο Ἑλληνόπουλα σέρ-
νουν τὸν κύριό τους πρὸς τὴν
ἐξώπορτα. Ἀνείγουν τὴν ἐ-
ξώπορτα καὶ θγαίνουν στὸ
δρόμο. Ὅταν κλείνουν πάλι
τὴν πόρτα ὁ Γιώργος φωνά-

ζει σιγανά:

— Σπίθα, Χαζούλη!

Τὰ δύο χαζὰ παιδιὰ προ-
βάλλουν μέσα ἀπὸ τὸ σκο-
τεινὸ κοίλωμα μιᾶς ἀντικρυ-
νῆς πόρτας καὶ πλησιάζουν.

— Κουβαλήστε τὸν στὸ
αὐτοκίνητό μας, διατάζει ὁ
Γιώργος.

— Μανούλα μου, μурμου-
ρίζει ὁ Σπίθας. Αὐτὸς εἶναι
ὁ Χάρος, ἔ; Δὲν εἶναι γρου-
σουζιά νὰ τὸν πιάσουμε;

— Γιατὶ γρουσουζιά Σπί-
θα; ρωτᾷ ὁ Μπόμπιρας ξα-
φνιασμένος.

— Ἄν πιάσουμε τὸ Χάρο,
δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ μᾶς
πάρη ὁ χάρος;

— Χά, χά, χά!, κάνει ὁ
Χαζούλης χαζό.

Καὶ προσθέτει κάτι ποῦ
δὲν εἶναι καθόλου χαζό.

— Ἄν τὸν πιάσω ἐγώ, ὁ
χάρος δὲν θὰ πάρη ἐμᾶς ἄλ-
λὰ αὐτόν! Ὁ Χάρος θὰ πά-
ρη τόν... Χάρο! Χά, χά,
χά! Τὶ ἀστεῖο ποῦ εἶναι!

Πιάνει τὸν ἀναίσθητο Γερ-
μανὸ δῆμιον καὶ τὸν ρίχνει
στὸν ὦμο του. Βαδίζει πρὸς
ἓνα στενὸ δρομάκι ποῦ εἶναι
πιο πέρα. Ἐκεῖ εἶναι σταμα-
τημένο ἓνα αὐτοκίνητο. Ὁ
Γιώργος κάθεται στὸ θολάν.
Ξεκινοῦν. Ὁ Χαζούλης λέει:

— Τὸν βρήκατε στὸν ὕπνο
παιδιά καὶ τὸν πιάσατε; πε-
ρίεργο πράγμα: Ὅταν μῆ-
κε στὸ οπίτι ἦταν ἐντελὸς
ξύπνιος. Γιὰ πότε κοιμήθηκε
καὶ τὸν πιάσατε δὲν μπορῶ
νὰ καταλάβω!

— Δὲν μπορεῖς νὰ καταλά-

θης γιατί είσαι κουτός, λέει
ό Σπίθας με ύφος δασκάλου
σέ μαθητή.

— Ναι!, ομολογεί ο Χα-
ζούλης. Τό ξέρω πώς είμαι
κουτός. "Αν είχα τή δική
σου... έξυπναδα Σπίθα, θά
ήμουν τυχερός!

Ο Γιώργος και ό Μπόμπι-
ρας θάζουν τά γέλια. Ο Χα-
ζούλης τούς μιμείται. Μόνο
ό Σπίθας μένει σοβαρός.

— Τά παιδιά αυτά είναι,
χαζά!, μουρμουρίζει. Γελούν
χωρίς λόγο. Γιατί γελάς Χα-
ζούλη;

— "Ε; κάνει ό Χαζούλης
χαζά. Γιατί γελώ; Δεν...
ξέρω! Ρώτησε τόν Μπόμπι-
ρα πού τά ξέρει όλα! Χά,
χά, χά! Πόσο γελάσαμε σή-
μερα.

Ο Χάρος έχει συνέλθει.
Κυττάζει γύρω του, μέσα
στό δωμάτιο όπου τά Έλλη-
νόπουλα τόν έχουν δέσει σέ
μιά καρέκλα και στό θλέμ-
μα του λάμπει τό μίσος. Για
πρώτη φορά στή ζωή του τού
συμβαίνει αυτό. νά πέση δη-
λαδή αιχμάλωτος στά χέρια
του έχθρου!

Τι θά τού κάνη τώρα τó
καταραμένο Παιδί - Φάντα-
σμα; Θά τόν βασανίση; Θά
τόν σκοτώση, όπως θέλησε
κι' ό ίδιος νά σκοτώση τó
Παιδί - Φάντασμα;

— Νίκησες λέει στό Γιώρ-
γο με φωνή πού τρέμει έλα-
φρά. Δεν έχεις παρά νά με

πυροβολήσης και νά με σκο-
τώσης!

— Δεν είμαι δολοφόνος σάν
έσένα, απαντάει ό Γιώργος
υπερήφανα. Έμείς οι Έλλη-
νες δέν δολοφονούμε. Θά δι-
κασπής από τó δικαστήριο
τών πατριωτών και θά κα-
ταδικαστής σύμφωνα με τούς
νόμους τής Ελλάδος. "Αν τó
δικαστήριο σέ καταδικάση
σέ θάνατο, τότε θά έκτελε-
σθής κανονικά.

— Δικαστήριο πατριωτών,
μουρμουρίζει ό Χάρος. Θά
με δικάσουν δηλαδή οι ά-
γράμματοι και...

— Τό δικαστήριο αποτελεί-
ται από άληθινούς δικαστές,
τόν διακόπτει ό Γιώργος.
Πάντως, θά σέ δικάσουμε έ-
μείς! Ένώ έσύ και οι δικοί
σου δέν μπαίνετε καν στόν
κόπο νά δικάσετε τίς χιλιά-
δες τών ανθρώπων πού δο-
λοφονείτε κάθε μέρα! Είσαι
μάλιστα τυχερός πού έπεςες
στά δικά μας χέρια, πριν
προλάβης νά άρχίσης τά έγ-
κλήματά σου και στήν Έλ-
λάδα! Σκέψου τι θά σέ πε-
ρίμενε άν έπεφτες στά χέ-
ρια τών Πολωνών πατριω-
τών.

Ξαφνικά, ή πόρτα τού δω-
ματίου όπου θρίσκονται τά
παιδιά με τόν αιχμάλωτό
τους, άνοίγει με πάταγο.
"Άντρες όρμουν μέσα. Με
αυτόματα στά χέρια! Ένας
από αυτούς διατάζει στή γερ-
μανική γλώσσα:

— "Όλοι άκίνητοι!

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Μικροῦ Ἡρώος» διὰ τὴν ἱκανοποίησιν τῆς χιλιάδος τῶν ἀναγνωστῶν του τῶν ἐπαρχιῶν ποῦ ἐπιθυμοῦν ν' ἀποκτήσουν τὰ προηγούμενα τεύχη, ὅλων τῶν ἐκδόσεών μας, παραθέτει κατ'ἀλογο τῶν καταστημάτων τῶν διαφόρων πόλεων ποῦ θὰ μποροῦν νὰ τ' ἀγοράσουν.

Ἀγιά: (Λαρίσης), Βιβλ. Δημ. Μιχοπούλου.

Ἀργινίον: Βιβλ. Δημ. Ἀλμπάνη.

Αἴγιον: Βιβλ. Κοντέση, Ἀνδρέα Λόντου 34.

Αἰδηψός: Βρεττός, Πρακτ. Ἐφημ.

Ἀλιέριον: Βιβλ. Ἀφών Καραλή.

Ἀμαλιάς: Βιβλ. Γεωργιοπούλου, Πρακτ. Ἐφημ.

Ἀμφισσα: Βιβλ. Π. Κοσιάδελου.

Ἀράχωβα: Βιβλ. Λουκά Μπόκα.

Ἄργος: Βιβλ. Π. Παυλοπούλου, Πρακτ. Ἐφημ.

Ἄρται: Βιβλιοπ. Π. Φωτόπουλου, Σκουφᾶ 60.

» Βιβλ. Ἀφών Ἀγγελῆ, ὁδὸς Σκουφᾶ 43.

» Βιβλ. Ἀφών Γούλα, ὁδὸς Σκουφᾶ 16.

» (Πέτα): Χρ. Τάγκας Περ.

Βάρδα: (Ἡλείας), Βιβλ. Σ. Κουτρούλη.

Βόλος: Βιβλ. Ι. Λιαναρίδη, Κ. Καρτάλη 48.

Γαργαλιάνοι: Βιβλ. Π. Παρνασσᾶ.

» Βιβλ. Βλαχαδάκη καὶ Τσαμάκου.

Ηγουμενίτσα: Βιβλ. Μιχ. Ἀμπλᾶ

Θήβαι: Βιβλ. Ἀφών Φαρμάκα

Θεσσαλονίκη: Βιβλ. Ι. Ρέκου καὶ Σία, Ἐγνατίας 67

Ἰωάννινα: Βιβλ. Ἀφών Λυγούρα

» » Κουμπλομμάτη

Κασάλα: Βιβλ. Ἀθαν. Παπαδό-γιαννη.

Καλαμάτα: Ἀφών Κονταργύρη.

» Ι. Παπαχρήστου.

» Π. Μακρῆ, Ἀριστομέ-νους 12.

» Θανασᾶ — Πανταζο-πούλου.

Καλάθερυτα: Βιβλ. Ἀπ. Τσεκούρα

Καρδίτσα: Βιβλ. Ἀφών Τσπελά-κου.

Καρπενήσι: Διον. Καραγιώργος.

Κέρκυρα: Βιβλ. Βασ. Μουστάκη.

» » Σ. Ζερβοπούλου

» (Λευκίμη): Πρακ. Ἐφ.

Κιάτο: Βιβλ. Μ. Σμυρνόγλου.

Κοζάνη: Βιβλ. Ἀφών Παπαϊωάν-νου.

Κόρινθος: Βιβλ. Ἀφών Ἀλμπάνη.

● ΚΡΗΤΗ

Ἅγιος Νικόλαος: Βιβλ. Ματ-θαίου Καπτέρη.

Βουκολιές Κισσάμου: Βιβλ. Κων. Δασκαλάκη.

Ἡράκλειον: Βιβλ. Ἑμμ. Αὐρατζάκη, Μαρτύρων 19.

Βιβλ. Βύρ. Δοκιμάκη, «Φωλιά του Βιθλίου».

Βιβλ. Ἀν. Γεωργαντωνάκη, ὁδὸς 1821 ἀριθ. 73.

Βιβλ. Θ. Φουντουλάκη, Λεωφ. Καλοκαιρινού.

Βιβλ. Μαν. Γαρουφαλᾶκη, Καμαράκι.

Ἱεράπετρα: Βιβλ. Ἰωάν. Πεδιαδίτη.

Καστέλλιον: (Κισσάμου) Βιβλ. ἑλ. Π. Φώτ. Παπαδογιάννη.

Μεάπολις: Βιβλ. Μαν. Μαγκώνη.

Ρέθυμνον: Βιβλ. Νικ. Ἀνυφαντάκη (ἐναντι Κήπου).

Σητεία: Βιβλ. Ἰω. Τσιριλάκη καὶ Υἱοῦ.

Τζερμιάδες: Γεν. Ἐμπόριον & Βιβλ. Μιχ. Λυμπρίδη.

Χανιά: Βιβλ. Ν. Ἀλευράκη, Χατζ. Γιάνναρη 22.

● ΚΥΠΡΟΣ

Λάρναξ: Βιβλ. Κ. Τοφαρίδη

Λεμεσός: Βιβλ. Δ. Ἰωαννίδη

Λάρισα: Βιβλ. Φαφανᾶ, Μακεδονίας 146.

Βιβλ. Ἀθ. Παπανικολάου, Κύπρου 16, (Γεν. Ἐμπόρ.)

Λευκὰς: Βιβλ. Ἀφών Ἰσιρίμπαση

Λεβάνεια: Ρούσου, Πρακτ. Ἐφημ.

Λεχαιὰ: Βιβλ. Τάκη Πυλαρινοῦ.

Λουτράκι: Βιβλ. Ι. Ἀλμπάνη.
Μέγαρο: Βιβλ. Ἀθ. Φουσκαρή, 28ης Ὀκτωβρίου 136.

Μεσσήνη: Βιβλ. Κ. Μοσχολίτη.

Μεθώνη: Βιβλ. Γ. Διαμαντάκη.

Μεσολόγγι: Βιβλ. Ν. Δρακοπούλου καὶ Σία.

Ναύπακτος: Βιβλ. Ἀφών Ἀνδρίτσου.

Ναύπλιον: Βιβλ. Βέργου - Καλογεροπούλου.

Ξυλόκαστρο: Βιβλ. Ἀφών Τριτάκη

Βιβλ. Ἀδαλάκη.

Πάτραι: «Γωνιά τοῦ Βιθλίου».

Παῖοι: Βιβλ. Ἀναστ. Κατσιμή.

Πύργος: Βιβλ. Λούτα, Πρ. Ἐφ.

Πύλος: Θ. Ἀργυρόπουλος Πρ. Ἐφ.

Πρέβεζα: Βιβλ. Γ. Νταλαμάγκα.

Βιβλ. Ἰω. Τσουτσάνη.

(Λούρος): Βιβλ. Φλούδα

Ραφίνα: Βιβλ. Ε. Χατζηγεωργίου Πρακτ. Ἐφημ.

Σπάρτη: Βιβλ. Ἀφών Λαμπροπούλου, Πρακτ. Ἐφημ.

Σπερχειὰς: Βιβλ. Φ. Τσαρουχᾶ.

Στυλὶς: Βιβλ. Γεωρ. Μαυροειδῆ, Πρακτ. Ἐφημ.

Τρικάλα: Βιβλ. Ἀφών Τσοπελάκου.

Τρίπολις: Βιβλ. Λιάδαρη - Σταματοπούλου.

Τύρναβος: Βιβλ. Γ. Τσαμπούλη, Πρακτ. Ἐφημ.

Βιβλ. Κ. Παϊδῆ, Ξενοφώντας 3.

Φάρσαλα: Βιβλ. Ἀγγελόπουλου, Κεντρικὴ ὁδός.

Βιβλ. Τσανακοπούλου, Κεντρικὴ ὁδός.

Φιλιατρά: Βιβλ. Γ. Οικονομάκου.

Χαλκὶς: Βιβλ. Ἀφών Βρεττοῦ, ὁδὸς Ἀθάντων.

Χίος: Βιβλ. Ν. Καραγιώργη, ὁδὸς Ἀπλωταριάς.

Καρδάμυλα Χίου: Λάμπρος Κουτρή.

Χώρα: (Μεσσηνίας), Βιβλ. Μπακίρη, Πρακτ. Ἐφημ.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΗΡΩΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΤΡΙΤΗ

Έτος 14ον — Τόμος 88 — Άρ. τεύχους 700 — Δρχ. 2
Γραφεία: Λέκκα 22 Άθήναι (125), Τηλέφωνον 228.983

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ)ντής: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηθασυλείου, Ταταούλων 27, Ν. Σμύρνη.
Επιστολαί, έπιταγαί: Γεώργ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι.

Συνδρομαί έσωτερικού:		Συνδρομαί έξωτερικού:	
Έτησία	δρχ. 100	Έξάμηνος	» 3
Έξάμηνος	» 55	Έτησία	δολλάρια 5

Στο έπόμενο τεύχος, τὸ 701,, πού θά κυκλοφορήσῃ τὴν
έρχόμενη έβδομάδα μέ τὸν τίτλο

Η ΜΑΤΩΜΕΝΗ ΣΗΜΑΙΑ

άρχίζει μιὰ ἀπὸ τίς πιὸ ἐκπληκτικὲς καὶ συναρπαστικὲς
περιπέτειες τῶν μικρῶν ἡρώων! Πρόκειται γιὰ μιὰ περι-
πέτεια πού θά φέρῃ δάκρυα στὰ μάτια τῶν ἀναγνωστῶν.
Δάκρυα συγκινήσεως, ἀλλὰ καὶ δάκρυα ἀπό... τὰ πολλὰ
γέλια!

Κανέννας νὰ μὴ χάσῃ τὸ τεύχος 701 καὶ τὴ χαρὰ πού
προσφέρει!

Έπίσης στὸ 701, θά γίνη μιὰ πολὺ σπουδαία ἀνακοί-
νωσι πού πρέπει νὰ τὴν διαβάσουν ὅλα τὰ Έλληνόπουλα!

ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ

TRIUMPH 2000

Άγγλικό — Ταχύτης 160 χλμ.

